

உள்ளவைகள்

சான்றிதழ் இலையகராதி, வேளாண்மை அமைச்சு

சான்றிதழ்

உயிரின அறிவியல்

27-6-93

Stavitskiy Rayon, 1926

1926
1926
EP-216

நினைவுரை

- உண்மைகள் - வளவை வளவன்
(உருவகக்கதைத் தொகுதி) (தா. மா. செல்லத்தம்பி)
- முதற்பதிப்பு - ஆனி, 1993
- அட்டை அமைப்பு - மை. நெல்சன்
- பதிப்பு - மாறன் பதிப்பகம்,
664, மருத்துவமனை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.
- வெளியீடு - தமிழ்த்தாய் பதிப்பகம்,
யாழ்ப்பாணம்.
- விலை - ரூபா 45. 00

சுவைத்தேன்

வாழ்க்கையோடு இனிது இணைந்திருக்கச் செய்வதே கலை. காவியம், ஓவியம், கதை, கவிதை, நாடகம், நாவல் எல்லாம் இக் கவின் கருத்துக்களைக் கொண்ட படைப்புக்களாகும்.

கலைக்கு ஒரு வடிவம் உண்டு, உணர்ச்சி உண்டு, சுவைஞர்களை உணர்ச்சிமயப்படுத்தும் சக்தியுமுண்டு. காவியம் எல்லாம் குறுங்கதைகள் கொண்ட கருவூலங்களே. ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் தவது உபதேசங்களை விளக்குவதற்கு குறுங்கதைகளையே பயன்படுத்தினார். விவிலிய நூலும் குட்டிக் கதைகளால் ஒளி வீசுகின்றது.

ஒவ்வொரு கலைஞனுக்கும் தன் உணர்வை உணர்த்துவதற்கு ஒரு கலை ஊடகமுண்டு. ஹொகார்த் (Hogarth) எனும் ஓவிய மேதை, தன் உணர்ச்சிகளை ஓவியங்கள்மூலம் விளக்கினார். அவர் நகைத்திறனுடன் சமூகக் குற்றங்களைக் காணும் இயல்புடையவர். அவருடையபடைப்புக்களை அங்கதச் சுவை ஓவியங்கள் (Pictorial Satire) எனக் கூறுவார்கள். அவருடைய 'பரத்தையன் முன்னேற்றம்' (Rakes Progress) என்ற ஓவியம் உலகப் பிரசித்தி பெற்றது.

அதுபோல, எமது வளவை வளவன் தனது உணர்வுகளை உருவகக் கதை மூலம் விளக்குகிறார். அவைகள் உருவகக் கதையாயினும் அவைகளைக் குறுமணிக் கதை என்றே கூறலாம். குறுமணிகளைத் தொடுத்து ஒரு மணி ஆரம் படைத்திருக்கிறார்.

'தன்னாட்சி' என்ற கதையில், மஞ்சட் கருவுக்கும் வெள்ளைக் கருவுக்கும் பெரும் போர் மூண்டது. சுயநிர்ணய உரிமைகோரி வெண்கரு போர் தொடுத்தது. இறுதியில் வெண்கரு வென்றது.

‘உண்மைகள்’ என்ற கதைமூலம் தென்றலுக்கும், ஒளிக்கும், இருளுக்கும் மத்தியில் யார் பெரியவன் என்ற போராட்டத்தைப் பூமித்தாய் எவ்வளவு இலகுவாகத் தீர்த்து வைத்ததை, வெகு அழகாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

‘உயிர்ப்பு’ என்ற கதைமூலம் போரினால் மக்கள் அடையும் அனர்த்தங்களை அழகாகச் சுட்டிக் காட்டுவதோடு, இந்தப் போர் என்று முடியுமென்று ஆசிரியர் ஏங்கித் தவிக்கிறார். இத்தவிப்பு அவருக்கு மட்டுமல்ல தமிழ்மக்களாகிய எங்களுக்கும் உள்ளதே.

எல்லாப் படைப்புக்களிலும் பண்பு-விளைவு உண்டு வளவை வளவனின் கதைகளில் அதை அனுபவிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவரது கதைகளில் சொல்லாட்சி, கதையை நகர்த்தும் முறை மிக நன்றாகவே உள்ளன.

நாங்கள் அவசர உலகில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். சூறாவளிச் சுழற்சி வேகத்தில், சுபீட்சம் தேடிச் சுழல்கின்றோம் மின்வேகத்தில் இயங்கும் யப்பானியர் தமது வேகத்திற்கும் விவேகத்திற்கும்

ஏற்ப, 'ஹைக்கூ' கவிதைகளை எழுதுகின்றனர். எமது வாழ்க்கைச் சக்கரமும் வேகம் கூடிக்கொண்டு போகிறதென்றே கூறவேண்டும். எமது படைப்புக்களும் காலத்திற்கு ஏற்ப கோலம் மாறுகின்றன. வளவை வளவன் கதைகளை உருவகக் கண்ணாடிமூலம் காட்டுகிறார்.

அவரின் குறுமணிகள், இனவாத இருளில் திசைமாறும் மக்களுக்கு வழிகாட்டும் ஓர் வெளிச்சக் கோபுரமாகவும், காலங்காட்டும் மணிக்கூட்டுக் கோபுரமாகவும் எழுந்து நிற்கின்றன.

சி. சிவஞானசுந்தரம்

யாழ்ப்பாணம்

9-06-1993

உங்களுடன் சில நிமிடங்கள்.....

வெய்மைகள் நிறைந்தது உலகம். உங்கள் கைகளில் இருப்பது 'உண்மைகள்'. எந்த அளவு கோலால் அளவிட்டாலும் இந்த உண்மைகள் உண்மைகளாகவே இருக்கும் என்பது எனது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை. ஏனெனில் உண்மைகள் சார்பியலை ஏற்று நிற்பவை.

சமகால நிகழ்வுகள் எல்லோரையும் போலவே என்னையும் அழுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த அழுத்தங்களால் அக - புற நிலைகளில் ஏற்பட்ட விளைவுகளே உண்மைகள் என்ற இந்த உருவகக் கதைகள். உணர்வுபூர்வமான ஒரு தேடலில் பெறப்பட்ட அனுபவங்கள் காட்சிவடிவம் பெற்றுவரும்போது அவை சிறந்த உருவகங்களாகப் பரிணமிக்கின்றன. இந்த உருவகக்கதைகள் யாவும் புதிய பரிமாணங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளன என்பதை, மகிழ்ச்சியோடு சொல்வேன்.

1986 இல் தொடங்கி இன்றுவரை எழுதப் பட்ட உருவகக்கதைகளில் சிலவற்றையே தர முடிந்தது. அரச அழுத்தங்களின் காரணமாக (காகிதாதிகள், அச்சகப்பொருட் தடை) முழுமையாகத் தரமுடியாமையால் பெரும் உண்மைகளே என்பதை, எவரும் இலகுவில் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

“எளிய பதங்கள், எளியநடை, எளிதில் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொதுசனங்கள் விரும்பும் மெட்டு, இவற்றினையுடைய காவியம் ஒன்று காலத்திலே செய்து தருவோன், நமது தாய்மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனாகிறான்” எனப் பாரதி கூறிய கூற்று கவிதைக்கு மட்டுமல்ல, உரைநடைக்கும் பொருந்தும். பாரதியின் இந்தப் பொருத்தப்பாடு உண்மைகளின் எளிமைக்கும் பொருந்தும்.

தமிழில் உள்ள மிகச் சிறந்த குறுகிய வடிவம் கொண்ட இலக்கியம் குறள் ஒன்றுதான். ஆனால் விளக்க உரையோ, அல்லது இன்னொருவர் உதவியின் றியோ சாமான்யர்களால் அதனைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. ஆனால், அந்தநிலை இல்லாது சாமான்யமானவர்களும் தாமே படித்துப் புரிந்துகொள்ளவும், சிந்திக்கவுமான ஒரு படைப்பாகவே இந்த ‘உண்மைகள்’ படைக்கப்பட்டுள்ளன.

புதியதொரு சகாப்தத்திற்குள் புகுவதற்குத் தயாராகிவிட்ட தமிழினத்தின் சமகால நிசழ்வுகளின் தரிசனத்தையும், சமூகத்தின் ஏனைய சில அம்சங்களையும் வெட்டுமுகங்களாகத் தொட்டு நிற்கும் உருவகக்கதைகள் இங்கு உள்ளடக்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றை மதிப்பீடு செய்வதும், விமர்சிப்பதும் வாசகரின் உரிமை. அந்த உரிமையோடு வரும் காத்திரமான விமர்சனங்கள் என்னைச் செழுமைப்படுத்தும் என்பதால், அவற்றை எதிர்பார்க்கின்றேன்.

இந்நூல் வெளிவருவதற்கு பலவிதத்திலும் உதவியவர்கள் என் பெருமதிப்பிற்குரியவர்கள். தனதுநூலொன்று வெளிவரும்போது ஒருவருக்கு இருக்கக்கூடிய கண்ணோட்டம், கவனிப்பு யாவற்றுடனும் எனது நூல் வெளிவருவதில் மிக்க பொறுப்போடு துணைநின்ற அண்ணன் திரு. அ. யேசுராசா அவர்கட்கும், அச்சகச் செயற்பாடுகளோடு விசேடமான கவனிப்புடனும் கரிசனையுடனும் செயற்பட்ட தம்பி விமல் மற்றும் பதிப்பகத்தில் இப்பதிப்பிற்கு உதவிய சுக ஊழியர்கட்கும், அட்டைப்பட ஒவியத்தை வரைந்து தந்த தம்பி நெல்சனுக்கும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்நூல் வெளிவருவதற்குக் காரணமான தமிழ்த்தாய் பதிப்பகத்தினர்க்கும், தாளாத நோயுடனிருந்தும்

தளராது செய்யும் இலக்கியப் பணியென முன்னுரை வழங்கிய சிரித்திரன் ஆசிரியர் திரு. சி. சிவஞானசுந்தரம் அவர்கட்கும், அட்டைப் பிற்குறிப்பு வழங்கிச் சிறப்பித்த திரு. நாக. பத்ம நாதன் அவர்கட்கும், எனது ஆக்கங்களையெல்லாம் சேகரித்துப் பிரதிசெய்து தந்த என் அன்புக்கினியவள் திருமதி தவலட்சுமி செல்லத்தம்பி அவர்களுக்கும், இப்படைப்புக்களை அவ்வப்பொழுது வெளியிட்ட பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளுக்கும் எனது இதயார்த்தமான நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

மந்துவில்,
கொடிகாமம்.

அன்பன்,

வளவைய வளவன்

09-06-1993

யப்பாடு கண்ட குடி மகனாயினாயி றுமாயி

கிழை வாங்கிப் பிழைப்பி றுமாயி

அழைப்பு

வசந்தத்தின் ஆரம்பம் அந்தச் சோலையின் பொலிவிலிருந்து புலப்பாடாகியது. எங் கு பார்த்தாலும் முக்கனிவாடையாகச் சோலை கம கமத்தது. நெஞ்சினிக்கும் இனிய நினைவுகளை அந் தச் சோலை நினைவூட்டிக் கொண்டிருந்தது.

பலவிடத்திலிருந்தும் பல இ னை ப் ப ற வை க ள் கனியமுதமுண்டு களிப்படைய வந்திருந்தன.

கீச் ... கீச் ... சிச்சு ... சிச்சு.....

உச் ... உச் ... கொர் கொர்

இப்படிப் பலவிதமான குரல்கள் எழுந்துகொள் ளச் சோலை ஒரே களைகட்டி ஆரவாரமாக இருந் தது.

இந்தக் குரல்களிலெல்லாம் அவலமும் அந்நிய மும் பேசுவதாக நினைத்த குயிலொன்று தன் இனிய குரலை விட்டுப் பாடியது.

தேவகாணத்தான்!

“இரவல் சீடவையிலை இது நல்ல கொய்ய கம்” என்று மனுசர் கதைக்கிற மாதிரி.

“இரவல் வீட்டிலை இருந்து கொண்டு சங்கீ தமா வைக்கிராய் ” என்றது வெல்ல மொழி பேசும் கிளி.

“என்ன... உலகமெல்லாம் என்னைப் புகழின் உச்சிக்கு எடுத்துச்செல்லும் போது நீமட்டும்.....ம் எனீது உனக்கு எனிந்தக் காழ்ப்பு .. ?” குயில் கேள்வியொன்றைப் போட்டுவிட்டுப் பதிலுக்குக் காத்திருந்தது.

“உன்புகழ் ஓகோதான். நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் பார்த்தாயா இந்தக் கிச்சான் குருவீமுதல் கரிக்குருவீவரை தனக்குத் தனக்கென்று எவ்வளவு அழகாக வீடுகட்டி வைத்திருக்கு. ஆனால் நீ ... பசிவந்தால் தின்று பாடினால் போது மென்று வீண் புகழில் தேராய்ந்து கிடக்கின்றாயே.... வீடில்லாமல் இருக்க உனக்கு வெட்கமாக இல்லை” என்று காரமாகப் பேசிவிட்டுப் பறந்தது.

குயிலின் சிந்தனை ஆழமான போது..... தனது நிலையையுணர்ந்து கூவியது. கூடொன்று வேண்டும்..... கூடு... குக்கூ குக்கூ ... என்று தன் இனத்தை அழைத்துக் கூவியது.

சிட்டுக் குருவிகள் சீழ்க்கை அடித்துக் கேலி செய்தன “ இவரால் முடியுமா?” என்று.

குயில் எதையுமே பொருட்படுத்தாது தன் இனத்தை அழைத்துக் கூலிக்கொண்டேயிருந்தது.

அழைப்பு காற்றோடு சங்கமமானபோது, எங்கெங்கோ தம்மையும் தம்மினத்தையும் பற்றிய சிந்தனையில்லாமலிருந்த குயில்களெல்லாம் அந்தச் சோலையை நோக்கிப் பறந்துகொண்டிருந்தன.

சீழ்க்கை அடித்த சிட்டுக் குருவிகளின் நெஞ்சில் இனம்புரியாத ஒரு அச்சம் எழுந்து கொண்டிருந்தது.

குயில் எதைப் பற்றியுமே கவலையடையாது, தன் அழைப்பை விடுத்துக்கொண்டே இருந்தது. □

சிரித்திரன்
(கார்த்திகை | மார்ச் 90)

தன் வாட்சி

முட்டையொன்று புறத்தில் மோதிய காற்றின் வேகத்தால் உருண்டு சுழன்றது.

உள்ளே தனித்தனியாக இருந்த மஞ்சட் கருவுக்கும் வெண் கருவுக்குமிடையே பலமான வாக்குவாதம் எழுந்து கொண்டது.

நீண்ட நேரமாக நடந்த வாக்குவாதம் தீர்வு காண முடியாது பெரும்போராக மாறி விட்டது.

“திணிவிலும் பருமனிலும் நானே பலமானவன். நானில்லையென்றால் நீ வெறும் நீராகவே இருப்பாய். உனக்கு ஒரு வடிவமே கிடைக்காது” என்று மஞ்சட் கரு புலம்பியது.

வெண் கருவோ சிரித்துக் கொண்டு சொன்னது. “நீ இல்லாது விட்டாலும் என்னால் வாழ முடியும்” எனென்றால் நானே உயிர்ப் பொருளாக இருக்கிறேன். உனக்கு ஒரு வடிவத்தைக் கொடுப்பதே நான்தான். உன்னைச்சூழ என் பிரதேசம் நீண்டு கிடப்பதன் நோக்கத்தை நீ புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றால், நானொன்றும் செய்ய முடியாது” என்று, வெண்கரு அழுத்தமாகக் கூறியது.

இரு கருக்களும் ஒருவர் மாறி ஒருவர் சொல்லும் வார்த்தைகளை நிதானமாகக் கேட்டுவிட்டு முட்டையின் புறக்கோது சொன்னது: “ நீங்கள் இருவருமே வேறு வேறானவர்கள். உங்களது அமைப்பு, உட்கொண்ட கனிமங்கள், தன்மை எல்லாமே தனித்துவமானது. ஒருவர் மற்றவரின் உரிமையை மதிக்காது அகம்பாவங் கொண்டதனால் தான் உங்களுக்கிடையில் இந்தப் போர் மூண்டிருக்கிறது. இருவருக்குமே தன்னாட்சி உரிமை உண்டு” என்றது.

வெளியே வீசிய காற்றின் வேகம் குறைந்த போது முட்டை சுயமாகவே இருந்தது கலக்கமின்றி.

மீண்டும் அரணாக இருந்த கோது கூறியது: “ புறச் சக்திகளின் தூண்டல்தான் உங்களை மோதவிட்டு அழிவுப் பாதைக்கு வழிகோலியிருக்கிறது என்பதை இனியாவது ஒத்துக்கொள்ளுங்கள். எந்தக்காலத்திலுமே நீங்கள் ஒன்றாக முடியாது. அந்த அளவிற்கு உங்கள் இயற்கை அமைப்பும் இரு பிரத்தியேகத் தன்மைகளோடு இருப்பது புரியவில்லையா? ” என்று ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு நிறுத்தியது.

“ எனது தன்னாட்சி உரிமையை நீ ஏற்றுக் கொள்ளாதவரை நான் போராடியே தீரவேண்டும்.

எனது தனித்துவத்தை நான் காப்பாற்றிக் கொள்வேன்” என்று ஆணித்தரமாக, முடிந்த முடிவாக வெண்கரு விளம்பியது.

மஞ்சட்கரு நன்றாக யோசித்தது. எனக்குப் பெரிய பிரதேசம், செறிவு எல்லாமே அதிகமாகத்தான் இருக்கின்றது. ஆனாலும் என்னை இந்தச் சினைப்பயல் அசைத்துக் கொண்டே இருக்கிறானே. இவனை அடக்கி விட ஒரு வழியாலுமே முடியவில்லையே என்று வேதனைப்பட்டு உள்ளரங்கமாகக் கலங்கியது.

“நீ அதனுடைய தன்னாட்சியை (சுயநிர்ணயத்தை) ஒத்துக்கொண்டால் அது தன்பாட்டில் இருந்துவிடும்; நீ கலங்காமல் இருக்கலாம்” என்று, கோது மீண்டும் ஆலோசனை கூறியது.

நீண்ட நேர மெளனத்தின் பின் மஞ்சட்கரு வெண்கருவைப் பார்த்துச் சொன்னது.

“நாம் இருவருமே பலமானவர்கள்தான். எனக்குரியது போலவே உனக்கும் தன்னாட்சி உரிமையும் தன்னாதிக்கமும் உண்டுதான் இருவருமே எமது தனித்துவத்தைப் பேணிக்கொண்டு இருப்போம்” என்று கூறியது.

வெண்கரு தனது தன்னாட்சியை நிலைநாட்டிய வீரப்பெருமித்தோடு அமைதியடைந்தது. தனது தணியாத தாகம் தீர்க்கப்பட்டுவிட்ட களிப்பு வெண்கருவிடம் நிறைந்திருந்தது. □

பலம்

அவர் ஒரு பேரறிஞர். “எல்லா மக்கள் மனதிலும் இடம்பிடித்துக்கொண்ட ஆணவமற்ற மானிட நேசி” என எல்லோராலும் கணிக்கப்படுபவர்.

அவசர அவசரமாக அவர் எங்கே சென்று கொண்டிருந்தார். “இவர் எங்கே, ஏன் இவ்வளவு அவசரமாகப் போகிறாரோ?”

பலர் பலவிதமாகப் பேசிக்கொண்டபோது, அவர் அந்தக் கோவிலின் முன் கூடி நின்ற மக்கள் வெள்ளத்துள் தலை நீட்டிக் கொண்டார்.

அந்த அறிஞரைப் போல் கம்பீரமாகக் கோவிலின் முன் அந்தத் தேர் நின்றது. தேர்தான் எத்தனை அழகின் சிரிப்பாக ... இளநீர்க் குலைகள், கழுகம் பாளை விரிப்பு, மகர தோரணம்..... பட்டுச் சேலை, தங்கத்தாலான சுற்றுலாச் சொரூபம் சே ... ! அழகின் பெட்டகமாக அந்தத் தேர் நிற்கிறது.

தேரின் இருபுறத்திலும் இரு கோஷ்டிகளாகப் பலர் கர்ச்சித்தவாறு நின்று துடித்துக் கொண்டிருந்தனர்

“நீங்கள் தேரை இழுக்கக் கூடாது”.

“நாங்களும் இழுக்கத்தான் வேணும்”.

“தொட்டியளோ கை விழும் ...”

“அதையும்தான் பார்த்து வீடுவோமே ...”

யுத்த களத்து நிகழ்வாகக் கோயிந்தேர் முன் நின்றிருக்கும் இவர்கள் பேசுவதுதானென்ன? மனிதர்கள் பலவீனமானவர்களென்பதால்தானே இறைவழிபாடு தோற்றம் கொண்டது. அந்தக் கோவிலே மனிதனின் பலவீனத்தை நிலைநாட்டும் பலிபீடமாவதா?

நிலைமை மோசமாகிவிட்டால் ... பக்தி வெள்ளத்திற்குப் பதில் இரத்த ஆறு ஓடப் போகிறதே.....!

தேரின் முன் சென்று அந்த அறிஞர் நின்றார். இப்போது எல்லோரும் அந்த அறிஞரையே பார்த்துத் தம் வார்த்தைகளை அடக்கிக் கொண்டனர்.

தன் ஒளி பொருந்திய புன்னகையைச் சிந்தி எல்லோரையும் அமைதி கொள்ள வைத்தார் அந்த அறிஞர்.

தேரின் முன்னே நடுநாயகமாக நின்று “மனிதன் பல கணங்களில் மிருக வாழ்க்கையும் சில கணங்களில் மனித வாழ்க்கையும் நடாத்துகின்

றான், அந்தச் சில கணங்களை பல கணங்களாக்கிக் கொள்வதற்குத்தான் இறைவழிபாடு வகுக்கப்பட்டது” என்றார்.

அப்படியே எல்லோரும் வாயடைத்து நின்றனர், எதையோ புரிந்த உணர்வில்.

“இந்தத் தேரின் சகடையைச் செய்தவரவாரும்” என்றார் அறிஞர்.

தேரின் மரவேலையைச் செதுக்கி எடுத்தவர்கள் முன்வந்து நின்றனர். அதேபோல் தேர்ச்சீலை நெய்தவரையும், வீக்கிரகத்தை வார்த்தவரையும், இளநீர்க்குலைகள் பறித்தவரையும், இன்னும் தேரின் பல பொருட்களையும் செய்த அனைவரையுமே அந்த அறிஞர் அழைத்து, தேரின் முன் நிறுத்தினார்.

கூடி நின்ற மக்கள் ஆச்சரியமேலீட்டால் நடக்கப்போவதைப் புரிந்துகொள்ளும் ஆவலில் வைத்தகண் வாங்காது நின்றனர்.

“எல்லோரும் பாருங்கள். இத்தனை பேரினதும் ஒத்த செயற்பாட்டின் மொத்த வடிவம்தான் இந்தத் தேர்.”

எல்லோரும் ஆமாம் என்பது போல் தலையசைத்துக் கொண்டனர்.

“எல்லோராலும் உருவான இத்தேரை இழுத்துச் செல்வதற்கு ஏன் எல்லோரும் ஒத்து நிற்கக் கூடாது? இதில் மட்டும் ஏற்றத்தாழ்வு சொல்லி

வைக்க ஏதாவது காரணமும் உண்டா? யாராவது ஒருவர் முன்வந்து அந்தக் காரணத்தைச் சொல்லலாம்” என்று அவர் கூறிவிட்டு நின்றார்.

யார்? யார்? யார்?..... ஒருவருமே எதுவுஞ் சொல்ல முன்வரவில்லை.

கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையுமோ?

“எல்லோரும் வாருங்கள்..... ஒன்றாக இந்தத் தேர்வடத்தைப் பற்றிக்கொள்ளுங்கள்” என்று கூறியவாறு, அந்தத் தேரின் வடத்தை அறிஞர் பிடித்தார். மகுடிக்குக் கட்டுண்ட நாகமாக எல்லோரும் நீ முந்தி நான் முந்தி எனப் பற்றிக் கொள்ள தேர் அசைந்தது

அத்தனை மக்கள் கரங்களும் சிரசின் மேல் உயர்ந்து நிற்கத் தேர் வீதியில் சென்றது

“பலம். இதில்தான் நமது பலம் வென்று பல வீனம் வீழ்த்தப்பட வேண்டும்” என்று அந்த அறிஞர் சொன்னபோது, பலத்தை உணர்ந்தவர்போல் அத்தனை பேரும், தமது பலவீனத்தை அழித்து விட்ட அந்தப் பெரும் அறிஞரின் பலத்திற்குக் கட்டுண்டு நின்றனர்

தேர் அமைதியாகக்கோவிலைச் சுற்றிவந்தது. □

சிரித்திரன்

(தை | மாசி - 92)

சுதந்திரம்

நீலவானின் கீழே பச்சைக்கிளிகளின் ஆனந்தக் கூத்தடிப்பு அழகின் விரிப்பான ஒரு விகசிப்பு. தம்மொழியில் அவை பாடி மகிழ்ந்து வட்டலிட்டன. கூண்டுக்குள் இருந்த கூண்டுக்கிளி தன்னை மறந்து அக்கா அக்கா..... என வேற்று மொழியில் பேசிச் சீழ்க்கை அடித்து மகிழ்ந்தது.

மனிதர்களை அந்தப்பக்கம் காணமுடியவில்லை.

பச்சைக் கிளிகள் சுதந்திரமாகப் பாடிவந்து முற்றத்து மாமரத்துள் சங்கமித்தன. கூண்டுக்கிளி திறந்திருந்த கதவினூடாக வெளிவந்து கூண்டின்மேல் கொலுவாக இருந்து, வேற்று மொழியில் ஏதேதோ பேசி மகிழ்ந்தது ஆனந்தமாக.

“அடிமைச் சகவாசத்திலும் இத்தனை ஆனந்தமா?”

“காடுமேடெல்லாம் உணவு தேடி அடைய முயற்சிக்கு, இருந்த இடத்திலேயே பால் பழம்

சுவைத்து இன்புற்றிருக்கும் என்னைக் காணச் சகிக்கவில்லையோ? ”

“பைத்தியம், பைத்தியம். நீ அடிமையாகக் கிடப்பதை உனக்கு உணர்த்தி நிற்கும் எம்மைப் பார்த்தா இப்படிப் பேசுகிறாய்” என்றன அந்தக் கிளிகள்.

கூண்டுக்கிளி தனது எஜமானின் தோள் களிலும் மடியிலும் தாவி இருக்கும் தன் நிலையைப் பெரிதாக எண்ணி வியந்து மகிழ்ந்தது.

“பெட்டி பெட்டியாகக் கட்டிய கூட்டுக்குள் குடியிருக்கும் மாடப்புறாக்கள் படபடத்துப் பறந்து விளையாடுவதைப் பார். உனக்கு அருகே வந்து பறந்து போன மைனாவைப் பார். அவையெல்லாம் சிறகடித்து விண்ணில் பறந்துதிரிகின்றனவே. உன்னை மட்டும் ஏன் சிறகுகளை வெட்டி விட்டு வைத்திருக்கின்றான் உனது எஜமான்?”

கூண்டுக்கிளி ஏதேதோ சொற்களைச் சிந்திச் சிதறியது.

“தன்னையும் இழந்து தனது மொழியையும் இழந்த இவனுக்கு, சுதந்திரத்தைப் புரிய வைக்க முடியாது. வாருங்கள் போவோம்” எனச் சொல்லி, அந்தக் கிளிகள் பறந்தன.

சுழன்றடித்துப் பறந்த அந்த இயற்கைத் தாவலினால் கூண்டுக்கிளியின் அறியாமைக் கண்கள் திறந்து கொண்டனவோ!

கூண்டில் இருந்து அது பறந்து..... முடியாமையால் கீழே வீழ்ந்தது.

முற்றத்தில் குவிந்திருந்த மாடப்புறாக்கள் படபடத்துச் சிறகடித்துப் பறந்தன.

கூண்டுக்கிளியின் மனதில் ஆயிரம் எண்ணங்கள் விரிந்து கிளர்ந்தன.

‘எஜமானன் என்மீது கொண்டிருக்கும் அன்பு போலித்தனமானதுதானா? இல்லையேல் ஏன் என் சிறகுகளை வெட்டி... வெட்டி..... வீட்டில் இருக்கும் பெண்ணைப் போல என்னையும்..... சிறைதான் ... இந்தக்கூண்டு எனக்குச் சிறைதான்’.

‘இந்தச் சிறையிலிருந்து விடுபட வழி.....?’

சில நாட்களாக அது கூண்டை விட்டு வெளியே வராமல் கூண்டுக்குள்ளேயே கிடந்தது.

நாட்கள் நகர்ந்தபோது கூண்டுக்கிளியின் சிறகுகள் வளர்ந்திருந்தன. எஜமானன் கதவைத் திறந்து கிளியை மெல்லப் பிடித்துக் கொஞ்சினான்.

அவன் கையிலே ஏதோ ஒரு கருவி... .. ஆம், சிறகை வெட்டிவிடத் தேவையான கருவி அது தான்.

தன் சிறகுகளை எஜமானன் இன்று வெட்டப் போகிறான் என்பதைக் கூண்டுக்கிளி புரிந்து கொண்டுவீட்டது.

எஜமானின் கையிலிருந்தவாறு, அவனை முத்திடுவது போல் அவனது விழிகளை அலகால் பிடுங்கி, முகத்தைக் கால்களால் பிறாண்டியது.

எஜமானன் பதறித் துடித்து முகத்தைப் பொத்திக் குழறியபோது, கைப்பிடியிலிருந்த கிளி கூரைமீது தாவிப்பறந்தது. மீண்டும் எம்பிப்பறந்து முற்றத்து மாமரத்தில் பறந்தமர்ந்தது.

தூரத்தில் சுழன்று பறந்த மற்றைய கிளிகளைப் பார்த்து மகிழ்ந்தது. 'நானும் இனிப்பறந்து கொள்வேன்' என்ற மகிழ்ச்சியில் அது அழைப்புக் கொடுத்தது.

இப்போது அந்தக் கூண்டுக்கிளிக்கு பாலும் பழமும் பஞ்சணையும் பெரியதாகப்படவில்லை. ஆம்! அது தன் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு வானில் பறந்தது.

'எல்லோர்க்கும் ஏற்புடைய பொது எண்ணப்படி தன் விருப்பத்தைச் செய்வதுதான் சுதந்திரம்' என்ற எண்ணமே; அந்தக் கிளியின் நெஞ்சத்தில் நிறைந்திருந்தது.

சிரித்திரன்

(புரட்டாதி | ஐப்பசி | 92)

ஒன்றுமில்லாததுகள்

நாகதீபம் என்ற நாடு அமைதியை இழந்து ஆண்டுகள் பல ஓடிமறைந்தன. அரண்மனை அமைதிக்குப் பதில் புயலால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்தது.

குளிர்மை நிறைந்த நவீன கலாமாளிகையாகத் தற்போது மாற்றப்பட்ட அந்த அரண்மனையின் சித்திர கூட தூளிகா மஞ்சத்தில், மன்னன் சிறேமாதீத் தன் அர்த்த வேணுகோபாலன் பாணியில் படுத்திருந்தான். மனம் அமைதியை இழந்துகொள்ள, சிந்தனை ஒருநிலைப்படாத மன்னன் குழம்பிக் குழம்பித் தவித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அமைச்சர்கள், ஆலோசகர்கள், அறநூல் வல்லாளர்கள், மதமீடத்தின் மீடாதிபதிகள் என்ற பலர் சூழ்ந்திருந்த போதிலும் மன்னன் ஏனோ குழம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

நாட்டின் சில பகுதிகளில் உக்கிரமடைந்திருந்த போரின் தாக்கம் போலும்!

“மந்திரி நமது மாநகர் தன்னில் மாதமும்மாரி மழைபொழிகின்றதா?” என்று கேட்கும் நாடக

மேடை மன்னன் போல நாகதீப மன்னனும் இருந்திருப்பதால்தான் இத்தனை கூட்டமோ?

பல இனங்கள் மொழிவாரியாகவாழும் சின்னஞ்சிறிய நாடு அது. ஆனாலும் மிகப்பெரியதும் பழையதுமான வரலாற்றைக் கொண்டது. இரண்டு பெரும் அரசுகள் மொழிவாரி அரசுகளாக இருந்ததற்கான நீண்டவரலாறு இருப்பதை, பல உலக நாடுகளும் அறிந்துதானிருந்தன.

“ஒரு மொழி ஒரு மதம்” என்ற கோஷத்தோடு ஆட்சியினை என்று அந்த நாடு ஏற்றதோ, அன்றிலிருந்துதான் போர் என்ற ஒரு கலையைக்கண்டு கலங்கிக்கொள்ளத் தொடங்கியது.

பிரேமாதித்தனுக்கு முன் ஆண்ட ஜெயரூபன் காலத்தில்தான் போர் மிக உச்சநிலையை அடைந்தது. போருக்கு வரைவிலக்கணம் சொன்ன ஜெயரூபனால் அந்தப் போரை அடக்க முடியாதபோது, வல்லாதிக்க நாடொன்றின் துணையோடு அந்தப் போரை ஒழித்துவிட அவன் ஒப்பந்தம் செய்து தோல்வி கண்டதோடு, மகுடாபிஷேகத்தை பிரேமாதித்தனுக்களித்துத் தான் ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

பிரேமாதித்தன் மகுடஞ்சூடியபோது சிறுபான்மை இனத்தின் போராட்டத்தை முடித்துவிடு

வதாகவும், அவர்களது உரிமையை வழங்குவதாகவும் வாக்குறுதி அளித்திருந்தான்.

மகுடஞ்சூரியின் அவன் அதை மறந்து போனான்.

மறவர் படையின் போர் பல சாதனைகளைப் படைத்து, வீரத்தின் விளை நிலமாகத் தமது தாயகத்தை உலகம் உணரவைத்தது.

அரசு படைகள் சிதறி ஓடின. பல கோடி பணச் செலவிலும், பல்லாயிரம் சிப்பாய்களை இழந்த நிலையிலும் மன்னன் பிறேமாதீத்தன், சிறுபான்மையினரின் போரை நிறுத்த உகந்த திட்டமொன்றைத் தயாரிக்குமாறு அமைச்சர் ஒருவரை நியமித்தான்.

முன்னைய காலங்களில் ஏமாற்றி வந்த ஏமாற்றுக்கள் இந்த மறவர் படையிடம் பலிக்காது போனதை உணர்ந்ததால் வந்த மாற்றமோ?

அமைச்சர் மனமகிழ்ந்து பல மாத முயற்சியில் ஒரு திட்டத்தை முன்வைத்தார்.

திட்டம் மன்னனின் அமைச்சர்கள், மதபீடாதிபதிகள் தரப்பினரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

அந்தத் திட்டத்தை எவரும் படித்ததாக இல்லை.

“திட்டத்தைத் தீயிடவேண்டும். இதைத்தயாரித்த அமைச்சரைச் சிறையிடவேண்டும்”

இது, மன்னனின் எடுபிடிகளான அந்தக் கூட்டத்தின் குரலாகி நாடு பூராவும் களேபாமடைந்திருந்தது.

தாழ்முக்கம் கண்ட வங்காளக் கடலாக நாக தீபம் மாறிக் கிடந்தது.

குள்ள நரிகள் போலச் சில அமைச்சர்கள் போருக்குத் தூபயிட்டனர். மன்னனை வீழ்த்தவும் சதி செய்யத் தொடங்கினர்.

பாவம் சிறேமாதித்தன் குழம்பிப் போனான் சித்தப் பிரமை பிடித்த ஒரு மனநோயாளி போல், குழம்பிச் சோம்பிக் கிடந்தான்.

சிறுபான்மை இனப் போராட்டம் நாளுக்குநாள் வெற்றிவாகை சூடி வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பல நாட்டு அரசுகளின் பரிகசிப்பும் எச்சரிக்கையும்... சித்திரவதைக் கொலைக் குற்றச்சாட்டுகள் - உயிரிழப்பு, பொருளாதார நெருக்கடி எல்லாம் திரண்டு மன்னனைத் தாக்கின.

மன்னன் செய்வதறியாது தடுமாறி நின்றான்.

மன்னன் முன், திட்டம் தயாரித்த அமைச்சர் தோன்றினார்.

“மன்னா! என்ன மனக்குழப்பமோ?”

மன்னன் மெளனத்தைக் கலைக்கவில்லை.

“வேதனை மிக்க வேந்தே! விளம்புவேன்கேளும். ‘மொட்டைச்சியைக் கூந்தலழகி’ என்பது போலவும் ‘சிந்தங்கலங்கியவனை வித்தகன்’ என்பது போலவும் உமது மதபீடாதிபதிகள் என் திட்டத்தை விமர்சிக்கிறார்கள். யாரும் படிக்கவில்லை. ஏன்...? ஏனென்றால் அவர்களெல்லாம் ஒன்றுமில்லாதவர்கள். அறம்பேண வேண்டிய மதவாதிகளே அறத்தைவிட்டு மறத்தை விரும்புவது வேறு எதைக்குறிக்கும்? நூறு வீத உரிமைக்குப் போராடுபவர்க்கு அறுபது வீதத்தைக் கொடுத்தாவது போரை முடிக்க நான் முயன்றேன். ஆனால் மதபீடாதிபதிகள் வரலாற்றை உணர்ந்து புலத்தியன் நகர் (பொல்லநறுவை) வரை கொடுக்க விரும்புவதாகப்படுகிறது! அவர்கள் தாமத எடுப்பதற்குத்தான் சாதகமாகும் - யோசித்து முடிவை நீங்களாவது எடுங்கள்.”

தனது கடமை முடிந்ததென்றோ என்னவோ அமைச்சர் சென்றுவிட்டார்.

பிரேமாதீத மண்ணை தீவிரமாக யோசித்து முடிவில் தனது பரிவாரங்களையெல்லாம் அழைத்தான்.

மத சீடாதிபதியை வணங்கிவிட்டு, மதசீடாதிபதி முதல் எல்லோரையும் தனித்தனியே கேட்டான். “அமைச்சரின் திட்டத்தைப் படித்தீர்களா” என்று

எல்லோரிடமுயிருந்தும் “இல்லை”, “இல்லை” என்ற பதிலைத்தவிர வேறுஎதுவுமே வரவில்லை.

எல்லோரையும் அனுப்பிவிட்டு மண்ணை சொன்னான்: “அமைச்சர் சொன்னது உண்மைதான். இவர்கள் ஒன்றுமில்லாதவர்கள்... இவர்கள் ஒன்றுமில்லாதவர்கள் அல்ல, ஒன்றுமில்லாததுகள்” என்று.

மண்ணை பிரேமாதீதனின் மனதில் ஒன்றுமில்லாததுகளின் தாக்கம் என்ன செய்யப் போகின்றது என்பதும் புரியமுடியாத ஒன்றுமில்லாததாகப் போகுமோ? □

சிரித்திரன்
(பங்குனி / சித்திரை -92)

தலைவர்கள்

நீண்டகால இடைவெளிகளின் பின்னர் அவர் களுக்கிடையில் நடைபெற்ற சந்திப்பு அது. உலக ளாவிய சமாதானத்தைக் கட்டி எழுப்புதல் என்ற மாநாட்டு நிகழ்வின் பின், அவர்கள் பேசிக்கொண் டிருந்தனர்.

“முன்னைய தலைவர்கள் கோடிக்கணக்கில் பணத் தைக் கொட்டிப் போர்விமானங்கள், ஆயுதங்கள், போர்த் தளபாடங்களையெல்லாம் வாங்கிக் குவித் தார்கள். அவையெல்லாம் சும்மா கிடந்து வீணாகிப் போகின்றதே, அதனால் அவற்றை நான் பயன்படுத் துகிறேன். மேலும் போரைப் போரால்தான் அழித்து விட முடியும். அதற்காகவே இந்தப்போர்...” என்று போரைத் தேசத்திலிருந்து ஒழித்து விடுவதாகச் சபதமெடுத்த தலைவர் திருவாய் மலர்ந்தார்.

மற்றவர் விடுவதாக இல்லை. “உங்கள் 2000ஆம் ஆண்டில் சகலர்க்கும் வீடு என்ற திட்டம் என்ன ஆச்சு” என்று தொடர்ந்தார்

“நடைமுறைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். எல்லோர்க்கும் ஒரே மாதிரி வீடுகளை சமதர்ம

அடிப்படையில் அமைப்பதற்காக, மாடிகளையும் உயர்ந்த பெரிய வீடுகளையும் தகர்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம் ”

“ அப்படியா? உங்கள் நாட்டில் விதம்விதமான வெடிகுண்டுகள், சீப்பாய்க்குண்டு, மலக்குண்டு என்று தயாரிக்கப்படுவதாகப் பத்திரிகைகளில் படித்தேனே!”

“ ஆமாம் மூலப்பொருட்களைப் பயன்படுத்தி அபிவிருத்தியில் தன்னிறைவுகாண முயல்கிறோம்.”

இரண்டு நாடுகளின் ஆட்சித்தலைவர்களும் தமது கல்லூரி வாழ்வின் பசுமையான பழைய நினைவுகளில் ஒரு கணம் மூழ்கி எழுந்தனர். அந்த நாட்கள் இனியன திரும்பப் பெற விரும்பினும் கிடைக்காதவை எவையோ அவையெல்லாம் இனியனதான் போலும்!

“ போர் என்பதையே என் தேசத்தை விட்டு ஒழித்து விடுவேன்.”

“ இயன்றவரை தேவை கருதிய சேவையை என் நாட்டில் செய்ய முயலுவேன்.”

ஐரோப்பிய நாடொன்றில் மேற்படிப்புப் படித்து வெளியேறும்போது எடுத்துக்கொண்ட லட்சியச் சபதங்கள் இவை.

எல்லாம் எழுந்து நின்று, கடல் மீதாடும் அலை களென ஆடிக்களித்தன.

ஒருவரை ஒருவர் தழுவிப் பிரிந்து உரையாடத் தொடங்கினர்.

“உலகின் சகல வானொலிகளும் உங்கள் நாட்டின் அழிவுகளையும், போரைப்பற்றியுமே உரத்துச் சொல்கின்றனவே” என்று, தேவைகருதிய சேவை செய்யச் சபதமெடுத்த தலைவர் வினவினார்.

பலமான ஒரு வீரச்சிரிப்பை உதிர்த்து விட்டு “எமது நாட்டில் எல்லாமே நடப்பதால் வானொலிகள், தொலைத் தொடர்புச் சாதனங்கள், பத்திரிகைகள் என்று எம்மைப்பற்றிய செய்திகள் அடிபடுகின்றன. ஆனால் உமது நாடு இருப்பதாகவே தெரியவில்லையே?”

“அதுவா... எமது நாட்டில் அமைதி தவழ்கிறது. மக்கள் நிம்மதியாக இருக்கிறார்கள். அதனால் செய்தி உலகிலும் எமது நாடு அமைதியாகி விட்டது.”

காட்சி

நீதியமைச்சர் தமது வரவுசெலவுத் திட்டத்தில் நாட்டின் அபிவிருத்திக்கு ஒதுக்கிய பணத்தைவிட பாதுகாப்பிற்கென அதிகப்படியான பணத்தை ஒதுக்கியிருந்தார்.

விவாதத்தின்போது பலவிதமான கேள்விகள் எதிர்க்கட்சிகளிடமிருந்து காரசாரமாக எழுந்தன.

“பாதுகாப்பு இல்லையேல் அபிவிருத்தி எப்படிச் செய்வது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவர்கள்தான் எதிர்க்கட்சியினரோ” என்று ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு, எதிர்க்கட்சியினரைக் கேலி செய்துகொண்டார் நீதியமைச்சர்.

“யாழ்ப்பாணத்து மக்களைக் காப்பதற்காகக் கோட்டையை விட்டு வெளியேறினோம் என்று செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தையும் சாட்சி வைத்துப் பொம்மர் ஒன்றையும் இடிந்து. எதேதோ சிதற்றினீர்கள்? இப்போது வன விலங்குகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக மாங்குளம் முகாமையும் விட்டீர்களே?”

ஆளுங்கட்சி உறுப்பினர்களது அமைச்சர்களதும் முகங்களில் கருமேகத் திரள்கள் மொய்த்துக் கொண்டன.

“கோடிக்கணக்கான பணத்தைக் கொட்டி, இத்தனை விமானங்களையும் பாவித்தும் ஒவ்வொரு முகாமாகப் பறிகொடுத்துக்கொண்டு ஓடும்போது... பதவிகளைப் பாதுகாக்கவா நிதிஒதுக்குறீர்கள்?”

எதிர்க்கட்சி உறுப்பினரின் கேள்வியைத் தொடர்ந்து, எதிர்க்கட்சி வரிசையிலிருந்து பலத்த கரகோஷமும் கேலிச்சிரிப்பொலியும் வானைப் பிளந்தன.

கட்டுப்படுத்த முடியாத சபாநாயகர் சபையை ஒத்திவைத்துக்கொள்ள, அமைச்சர்களும் ஆளுங்கட்சியினரும் மறுபுற வாசலால் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர்.

படைகளும் ஓடுகின்றன; அரசும் ஓடுது. ஓட்டங்களின் முடிவுதானென்ன?

அரசின் இந்த ஓட்டக் காட்சியைவிட அந்தக் காட்சிகள்.....?

அந்தக் காட்சிகளை மனக்கண்ணில் மீட்டியவாறு, பத்திரிகையாளரும் பார்வையாளரும் இந்தக் காட்சியை விழுந்து விழுந்து ரசித்தனர். □

ஆற்றாமை

அமைதியின் இறகுகளால் ஆரத்தழுவப் பட்ட இராக்காலம். எங்கும் ஒரே இருள் நீக்கமறப் படர்ந்திருந்தது

ஆந்தை ஒன்று ஊக் ஊக்..... என்று தன் அவலச் சுரத்தை வாசிக்கத் தொடங்கியது.

“அபசகுணம் அபத்தம் கேட்கவே சகிக்காத இந்தப் பாடலைத்தான் தினமும் பாடுகின்றாயே, உன் காதுக்கு இது ரம்மியமாக இருக்கின்றதோ” என்று கேலியாகப் பேசியது வெளவால்.

“உலகத்தின் நன்மை தீமைகளை அறியாது தலைகீழாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் உனது சந்ததிக்கு, என் பாடலெங்கே புரியப் போகிறது? நீ பொல்லாங்கு பேசுவதால்தானே உனக்கும் உன்னினத்திற்கும் தலைகீழாகத் தொங்கும் சாபம் கிடைத்தது” என்று சாட்டையடி கொடுத்து விட்டு, மீண்டும் ஆந்தை உறுமத் தொடங்கியது.

கேலியாகச் சிரித்த வெளவால் மீண்டும் பேசத் தொடங்கியது.

“மனிதனே இப்போதுதான்..... விண்வெளி ஆய்வின் பின்தான் என்னைப் பற்றிப் புரிந்திருக்கும் போது, சாமான்யனான உனக்கு எங்கே என் பெருமை புலப்படப் போகிறது” என்று, தன் பெருமைக்கு மனிதனைச் சாட்சி வைத்தது.

“மெத்தப் படித்து விட்டாய் வீணானே. ‘ஆந்தை அகவற் பலன்’ கள் என்ற எனது பாடலை மூலமாகவைத்து மனிதர்கள் புத்தகங்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்களென்று நீ அறியவில்லையா? அதுதான் மதிக்கெட்டுத் தலையை நிமிர்த்த மாட்டாமல் தினவெறியனாகத் தூங்கும் உன்னோடு என்னை பேச்சு ” என்று ஆந்தை கோபமாகப் பேசிவிட்டுத் தன் அலகினை மரக்கொப்பில் உரசியது.

“என்னை வைத்தே ‘றடார்’ ஐ விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்தார்கள் என்பது, படித்தவனுக்கன்றோ தெரியும். நீ படிக்காதவனென்பதைப் பறை சாற்றத்தானே, மோகனம் பாடும் குயில்கள் இருப்பதை அறியாது தினம்தினம் அவலக் குரலில் முகாரி பாடுகிறாய். உனக்கு என் திறமையைப் பற்றிச் சொல்கிறேன் பொறுத்திருந்து கேள். புலியீர்ப்பை எதிர்த்துச் சரியாக நிற்பவன் உலகில் நான் ஒருவன்தான். மனிதன்கூட இதற்கு விதி விலக்குத்தான். விண்வெளி ஆய்வின் போது அண்டவெளி

யில் நின்று மனிதன் யூழியைப் பார்த்து, 'எல்லாம் தலைகீழாகத் தெரிவதாகச்' சொன்னவன், வெளவால் மட்டும் சரியாக நிற்பதாகச் சொன்னானே அதுபோதுமே என் மகிமைக்கும் பெருமைக்கும்" என்று பரணிபாடிச் சாதித்தது வெளவால்.

ஆந்தை வெளவாலுக்கு எதிராகச் சொல்லத் தன்னிடம் ஒன்றுமில்லையே என்று ஏங்கியது. ஏங்கிய ஏக்கத்தோடு எங்கோ பறந்துவிட்டது.

வெளவாலுக்குப் பெருமையும் செருக்கும் சிறந்துவிட்டது. தன் பெருமையே பெருமை என்று ஊஞ்சல் ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

எங்கோ வெகு தொலைவில் இருந்து ஆந்தை சொன்னது: "இவன் தலைக்கண்ம் மீஞ்சிப் பேசுவதால்தான் உவன் சந்ததியே தலைகீழாய்த் தூங்குதுகள்."

ஆவேச அழிவு

மழைக்கால இருள், சாயும் பொழுதை முந்திக்
கொண்டு பூயையைத் தழுவிக்கொண்டிருந்தது.
குளிர் காற்று தன் கோலத்தை விரித்துக்கொண்டிருந்தது. தவளைகள் வெள்ளத்துள் கிடந்து கீதம்
பாட, வண்டுகளும் அட்டையினங்களும் கூடவே
பக்கவாத்தியக்காரர்கள் போலச் சுருதி சேர்த்துக்கொண்டிருந்தன.

இரவு நீண்டுகொண்டே இருந்தது. புற்றிலே
செட்டை முளைத்த கறையான் (ஈ சல்)கள் ஒளி
தேடி மனித வீடுகளுள் குடிபோயின. சேனையான
ஈசல்களால் குப்ரீ விளக்குகள் வைத்திருந்தோர்
விளக்குகளை அணைத்துக்கொண்டனர்.

ஈசல்களுக்குக் கர்வம் சிறந்து விட்டது. தாம்
பலசாலிகள் என்று கர்ச்சித்து ஆர்ப்பரித்தன.
அணைத்த விளக்கை மனிதன் கொளுத்தப் பயப்
படுவதாக அவை எண்ணிக்கொண்டன. அரை
மணி நேரத்தின் பின் குப்ரீ விளக்கு ஏற்றப்பட்டது.
விளக்கின் சுற்றுப்புறமெங்கும் சிறகிழந்த
ஈசல்கள் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன.

மனிதன் சிரித்தான். புதுப்பணக்காரர் போல வெட்டிப் பிடுங்கி வீழ்த்தியது போலக் கிடக்கினம். ஆற்றாமையால் சிறகிழந்த ஈசல்கள் புழுக்களாய் ஊர்ந்துகொள்வதைக் கண்டு, பல்லி ஒன்று பாய்ந்து பாய்ந்து இரையாக்கிக் கொண்டது. தமது ஆவேசம் அழிவைத் தந்ததை எண்ணிக் கொள்ள ஈசல் ஒன்றுமே எஞ்சவில்லை. □

பாதுகாவலன்
(14.10.88)

தேர்வு

கிராமசேவையாளரின் செயலகம் மக்கள் கூட்டத்தால் அல்லோலகல்லோலப்பட்டோக் கொண்டிருந்தது.

நீண்ட வரிசையை யீறிச் சனங்கள் அங்கு மிங்குமாகச் சிறுசிறு குழுக்களாகவும் கூட்டமாகவும் நின்றனர்.

கிராமசேவகரைக் காணவில்லை

கிராம சேவகருக்கு உதவி செய்ய வந்த வாசிகசாலைத் தலைவர், செயலாளர்கள் எல்லோரையும் வரிசைப்படுத்துவதில் கவனத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

கட்டுமீறிய சிலர் விதானையார் எங்கே என்று, சற்றுக் காரசாரமாகக் கேள்விவேறு எழுப்பினர்.

கிராமசேவகர் அவசர அவசரமாக வந்து சேர்ந்தார். வந்திருந்த சனக்கூட்டத்தை ஒரு தடவை நோட்டம் விட்டார். *முழுக்கிராமமும் வந்திருக்கு' என்ன செய்வது? பங்கீட்டு அட்டைக் கணக்கை விட இரண்டு மூன்று மடங்கு வரும்போலை கிடக்

குது...என்ன செய்வம் ...?' கிராமசேவகர் ஏதோ ஒரு யோசனைக்கு வந்தவராகச் சொன்னார்:

“குடும்பத்துக்கு ஒரு நிவாரணப்படிவம் கொடுக்கப்படும் மற்றவர்கள் தயவுசெய்து போய்விடுங்கள்” என்று, தன் அறிவிப்பை வேண்டுகோளாக்கினார்.

யாரும் போவதாக இல்லை.

‘என்னதான் நடக்கப்போகுது.....’

ஆவல்மீற எல்லோரும் அசையாது நின்றனர்.

‘மணமீட்பு நிதிக்கு எடுத்த குடும்பவிபரம் என்னிடம் இருக்கின்றது. அந்தக் குடும்பத்தொகைப் பட்டியலின்படிதான் நிவாரணப்படிவம் விநியோகிக்கப்படும்.’ அமைதியாகச் சொல்லிவிட்டு பெயர்ப்பட்டியலை வாசிக்கத் தொடங்கினார் கிராமசேவகர்.

தங்கம் கொடுக்க மறுத்தவர்களும் குடும்பங்களைச்சேர்த்து ஒரு குடும்பமென்று கணக்கு விட்டுக் கணக்குக் காட்டியவர்களும், கணக்குப் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

கிராமசேவகர் படிவங்களைக் கொடுக்கத் தொடங்கிய போது, பாதிச் சனத்தொகையைக் காணவில்லை. தனது தேர்வுத்திறமையை மனதுள் பாராட்டிக்கொள்ளத் தவறவில்லை கிராமசேவகர்.

விமர்சகர்

அந்தப் பட்டினத்தில் எந்தத்துறை நூல் வெளியீடென்றாலும் அவர்தான் விமர்சன உரையாற்றுவார். வார்த்தைகள் சரம் சரமாய் அவருக்குச் சேவகம் செய்யும். “அத்தனை கச்சிதமாக அவர் செய்வார்” என்று அவரது விசிறிகள் சொல்லிப் பெருமையடித்துக் கொள்வர்.

வழமைபோல அன்றும் ஒரு வெளியீட்டு விழாவிற்கு விமர்சனத்திற்காக அந்த விமர்சகர்தான் வந்திருந்தார் பெருமிதத்தோடு.

தலைவர் முன்னுரையோடு ஆரம்பமான அந்த விழா நிகழ்ச்சிகள் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

சமகால நிகழ்வுகள், கடந்தகால நிகழ்வுகள், சரித்திரங்கள் என்று ஒவ்வொருவரும் தலைப்புக் கேற்றவாறு தமது கருத்துக்களை வழங்கிக் கொண்டனர்.

ஒவ்வொருவரது கருத்துரை முடிவிலும் மண்டபத்தை அதிரவைத்து வாணை உதைத்தது கரகோஷம்.

விமர்சன உரை ஆரம்பமானது. எழுத்தாளர் களது மனதில் ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத பயம் கொலுவிருந்தது. இதுவரை உரையாற்றியவர்கள் விடயதானங்களையும் தொட்டு அதற்குரிய விமர்சன வடிவையும் உரையாக்கிச் சென்றுவிட்டதால், விமர்சகர் கத்தி வைப்பதுபோல் ஏதோ தனது அளவு கோலால் நீட்டிக் குறுக்கி, சிச்சுப் பிடுங்கி விடுவாரோ என்ற அச்சம் ஆட்கொண்டு விட்டது.

விமர்சகர் ஒலிவாங்கி முன் வந்து வணக்கம் சொல்லி, “முட்டையில் மயிர் பிடுங்குவதல்ல விமர்சனம் ; மறைபொருளையும் புலப்படு பொருளையும் சேர்த்துத் திரட்டிய தெளிவின் ஜோதிதான் விமர்சனம்” என்ற சீடிகையோடு ஆரம்பித்தார்.

கவிதைகள், கட்டுரைகள், பாராட்டுதல்கள், வரலாறு, பகுப்பு, அருமை, உச்சம், குருவை மிஞ்சிய சாயல்... இப்படியே சில நிமிடங்கள் அடுக்கத் தொடங்கினார்.

கரகோஷம் அடங்கப் பல நிமிடங்கள் பிடித்தன.

தலைகால் புரியாமல் வீதியோரத்துக் குருவிச் சாத்திரக்காரரின் பாணியில் எதையெதையோ எல்லாம் வாய்பாட்டு முறையில் விளாசித் தள்ளினார்.

எழுத்தாளர்கள் தப்பிவிட்ட நினைப்பில் கல கலத்தபோதுதான் அது நடந்தது.

“நாற்பத்தைந்தாம் பக்கத்துப் புள்ளிவிபரங் கள் உபதலைப்புக்களாகப் போடப்பட்டுள்ளன. வெறும் தவறல்ல மாபெரும் தவறுதான். இந்தத் தவறு கட்டுரையாளரின் தவறாக இருக்காது; அச் சக்கோப்பாளர் தவறாகத்தான் இருக்கவேண்டும்” என்று நிறுத்தினார்.

ஆக்கங்களின் குறைபாடுகளை இப்படியே அச்சக் கோப்பவர் தலைநீது தள்ளிவிட்டுத் தப் பித்துக் கொள்வது அவரது விமர்சனக் கைத்தேர்வு. ஆக்கத்திற்குரியவரிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற் றும் தந்திரமோ?

அச்சக்கோப்பவர் தவறு என்றதும் ஒருவா எழுந்து நின்றபடி, அந்த ஆக்கத்தின் மூலப் பிரதி யையும் ஒப்புநோக்கற் பிரதியையும் உயர்த்திய வாறு சொன்னார், “மூலம் அப்படித்தான்” என்று. அச்சகத்தார் இப்படித் தயாராக இருந்திருப்பார் என்பதைப் பாவம் விமர்சகர் அறியவில்லை. இனி மேல் இந்தக் கிளிச்சாத்திர விமர்சனத்தை எங்கும் அரங்கேற்ற முடியாதென்பதைப் புரிந்துகொண்ட

பாவனையில், நூலை அறுத்த பட்டம் போல, வீமர் சகர் வணக்கம் சொல்லி வீடைபெற்றார்.

மண்டபம் நிறைந்த கேலிக் குரல்களும் சிரிப்பொலிகளும் அடங்க வெகுநேரம் சிடித்தது.

வெளியே செல்லும் வாய்ப்பை நோக்கிய வாறு தலைகவிழ்ந்திருந்தார் வீமர்சகர். □

முரசொலி
(18.12.88)

முடத்தெங்குகள்

பங்குனி வெயில் அனலெனத் தகதகத்துக் கொண்டிருந்தது. உடலும் உள்ளமும் கொதிக்க குமாரசாயி வார்த்தைகளைச் சரமாரியாகக் கொட்டித்தீர்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“இண்டைக்கென்ன சகுனத்திலை மனுசன் முளிச்சுதோ... பழஞ்சீலை கிழிஞ்சு மாதிரிச் சும்மா தொடர்சில்லாமல் புறுபுறுத்துக் கொண்டிருக்குது” என்று, தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டாள் செல்லம்மா.

“என்ன குமாரசாயியர் இண்டைக்குச் சூடாயிருக்குமாய் போலை கிடக்குது. என்ன சங்கதி” என்றவாறு அருணாசலம் மாஸ்ரர் வந்து சேர்ந்தார்.

“என்ன மாஸ்ரர், செய்யக் கூடாததுகளைச் செய்தால் சூடு பிறக்காமல் என்ன செய்யும்? வேறொன்றோயில்லை... இப்ப பெண்டுகள் இராச்சியமாப் போச்சு. அதுதானே இந்தளவு கஸ்டங்களெல்லாம் நடக்குது நாட்டிலை” என்று தன் மனைக் கொதிப்பை மேலும் உணர்த்திக்கொண்டார் குமாரசாயி.

“ஏன் உங்களுக்கு மோன்றை கலியாணம் திருப்திப்படவில்லையோ?” என ஒரு கேள்வியைப் போட்டார் அருணாசலம் மாஸ்ரர்.

“எரியிற நெருப்பில எண்ணெய் வார்த்தது போல ஆகிவிட்டது நிலைமை.”

கலியாணத்துக்குக் குமாரசாயின்போகவில்லை குடும்பத்திலுள்ள எல்லோருமே போய் கொழும்பிலேயே கலியாணத்தை முடித்துக்கொண்டு நேற்றுத் தான் திரும்பி இருந்தனர்.

கலியாண விசயங்களை அறிந்துகொள்ள வென்றுதான் அருணாசலம் மாஸ்ரர் வந்திருந்தார். ஆனால் குமாரசாயரின் இந்தக் கோபமும் கொக்கரிப்பும் புரிந்துகொள்ள முடியாதிருந்ததாலோ என்னவோ, நிலைமையை அறிய அவர் மெல்லத் தூபிட்டுவிட்டார்.

“கனடாவிலை இருந்து இஞ்சைவந்து கலியாணத்தைச் சிறப்பாகச் செய்வமெண்டுதான் மாஸ்ரர் என்றை மோன் கடிதமெழுதினவன். இவ..... என்றை முத்தபுத்திரி.....யும் தாயுமாகச் சேர்ந்து ‘இஞ்சை நீ வந்தால் ஐஞ்சுபவுணோ ஆறுபவுணோ குடுத்துத் தான் கலியாணம் செய்யவரும். அந்தப் பவுண் காசைக் கொண்டே கொழும்பிலை கலியாணத்தை முடிச்சுப் போடலாம்’ என்று இவை

அவனுக்குப் பதில் எழுதி இருக்கினம்... பெரிய நிபுணியள் ”

“மோனும் அப்படியே கொழும்பிலை வைச்சுக் கலியாணத்தை முடிச்சுக் கொண்டு போட்டான் தானே. இனி உதுக்கொரு கதை கதைச்சு ஏன் வீணாக மனம் நோகிறியள்?”

இது அருணாசலம் மாஸ்ரரின் விண்ணப்பம்.

“அதுக்கில்லை மாஸ்ரர். கொழும்புக் கலியாணச் செலவு தொண்ணூற்றொட்டாயிரம் முடிஞ்சிருக்காம்.”

அருணாசலம் மாஸ்ரர் விழிகளை உயர்த்திக் கொண்டார்.

“ஐஞ்சுபவுண் குடுத்தாலும், இஞ்சை சொந்த வீட்டிலை இசைனத்தோடை நாலு பெரிய மணீசர் ஆசீர்வாதம் செய்ய நடத்த வேண்டிய கலியாணத்தை, ஆருமற்ற அனாதைகள் போல ஹொட்டல்லை வைச்சுக் காசைக் கொட்டி..... ஆராருக்கோ காசை அளந்து கலியாணம் செய்தால்.....”

வார்த்தைகள் பொரிந்து தெறிக்கக் குமார சாயியர் அருணாசலத்தைப் பார்த்தார்.

‘சே.....! குமாரசாஸியர் சொல்வது நியாயம் தான். இந்தச் சனங்களெல்லாமே இப்பிடித்தான் முன் யோசனை இல்லாமல் எங்கடை காசை அநியாயமாக ஆருக்கேன் குடுத்தீட்டுப் பெரிசாகத் தம்மைக் காட்டிக் கொள்வதில் பெருமைப்படுகிறார்கள். வெறும்போலிகள்’ என மனதுள் நினைத்துக் கொண்டார் அருணாசலம் மாஸ்ரர்.

“சும்மா சொல்லப்படாது மாஸ்ரர், இதுகள் எல்லாம் கொழும்பிலை நடத்தினது கொழும்புக் கலியாணம். இஞ்சை எங்கடை தேசத்துக்கான ஒரு போரை அவங்கள் நடத்திக் கொண்டிருக்கிற தலைதான் கனடா, பிரான்ஸ், சுவீஸ் என்று போய் ஆராரோ செய்த தியாகங்களாலை பெருமையாச் சம்பாதிக்கீனம். இஞ்சை கலியாணம் நடந்திருந்தால் இவ்வளவு செலவு வருமா மாஸ்ரர்? வெறும் காணலை நம்மீ ஓடுற மான் கூட்டம்போல இவைபோய் காணல் கல்யாணம் செய்தால், இவையனை வாழ்த்தாமலா விடலாம்?” என்று கேள்வியோடு நிறுத்தினார் குமாரசாஸியர்.

“ஆறு பவுண் குடுத்து தன்ரை தேசத்திலை இசைசனத்தோடை, நாலு பெரிய மனிசரோடை செய்திருந்தால் இருபத்தைஞ்சு மிஞ்சி இருக்குமோ இல்லையோ? இதைவிட்டீட்டு, தண்ணி ஊத்திவளர்த்த

வனை வீட்டிட்டு, வளைஞ்சு வளைஞ்சு வேலிக்கப் பால் தலை நீட்டி, அடுத்த வளவுக்குள்ளை வருமானங் கொடுக்கும் முடத்தெங்காக எங்கடை சனங்கள் போறதும் செய்கிறதும் எப்ப புரியப் போகுதோ!”

அருணாசலம்மாஸர் குமாரசாயியரின் கோபத்திற்கும் கேள்விக்குமான காரணத்தை விளங்கிக் கொண்டு, “இதுகள் முடத்தெங்குகள்தான்...” என்று இழுத்தவாறு எழுந்து சென்றார்.

குமாரசாயியர் யோசனையில் ஆழ்ந்தவராக அப்படியே கட்டிலில் சரிந்தார். □

சிரித்திரன்

(பங்குனி | வைகாசி 92)

கோழிச் சண்டை

பேட்டுக்கோழி ஒன்று தனியே நின்று குப்பையைக் கிளறி மேய்ந்தது. தனிமையிலும் இனிமையை அனுபவித்தபோதும் ஏதோ ஒரு குறை இருப்பதை உணர்ந்துகொண்டதுபோல் சற்றுத் தடித்த குரலில் கொக்கரித்து நின்றது.

தனித்தனி அறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு இருந்த கோழிக் கூட்டினுள் அறைக்கொன்றாகப் பல சேவல்கள் தனித்துவமாக அடைக்கப்பட்டிருந்தன. பேட்டுக் கோழியைக் கண்டவுடன் சேவலொன்று கொக்கரித்துச் சிறகடித்துக் கூவியது. ஏனைய சேவல்கள் எல்லாம் 'கொலு'வாகத் தலையைத் திருப்பிக் கெம்பீரப் பார்வையைச் சிதறின.

பேட்டுக் கோழி மெல்லக் கூட்டின் பக்கம் சென்றது.

கூடுகளினுள்ளே நின்றவாறு ஒவ்வொரு சேவலும் ஆர்ப்பரித்தன.

ஊடலோ காதலோ ஒரு உணர்வு வெளிப்பட்டு விட்டதைப் புரிந்துகொண்ட பேடு சிரித்து விட்டுச் சொன்னது, "பாவம், உங்கள் சிறையை நீங்கள் இன்னும் புரிந்து கொள்ளவில்லை" என்று.

சேவல்கள் ராஜபாட்டையில் நடந்து ஆர்ப்பு
ரித்தன.

“வெளியே வந்தால் நீங்கள் விரும்பியபடி
எவ்வளவு சந்தோஷத்தை எல்லாம் அனுபவிக்க
முடியும். இப்படிச் சிறையில் கிடப்பதால் நீங்கள்
என்னத்தைச் சாதித்துவிடப் போகின்றீர்களோ?”
என்று ஒரு கேள்வியைப் போட்டது பேடு.

“உன்னைப்போல் குப்பையைக் கிளறச் சொல்
கிறாயா? எமக்கு இங்கே என்ன குறை? எமது
எஜமான் எல்லாவிதமான உணவுகளையும் தந்து,
எமக்கு நல்ல உடற்பயிற்சிகளையும்மல்லவா கற்றுக்
கொடுக்கின்றார்” என்றது சேவல்களில் ஒன்று.

“மனிதர்கள் கரகோஷம் செய்து மகிழும்
அளவிற்கு மல்டுத்த வீரர்களாக மாற்றப்பட்டிருப்
பது எஜமானாலன்றி, எமது இனத்தவராலல்ல”
என்றது இன்னொரு சேவல்.

“தொட்டால் சுடுவது நெருப்பு என்றால் தொட்
டுப் பார்க்க நினைப்பவர்களைப் போல் நீங்கள்
பேசுகின்றீர்கள். உங்கள் புத்தி மழுங்கிப் போய்
விட்டது. சந்திக்க வேண்டிய வேளை சந்திக்கின்
றேன்” என்று கூறிப் பிரிந்தது பேடு.

அன்று அதிகாலையிலிருந்தே நல்ல உணவு சேவல்களுக்குப் போடப்பட்டு, தண்ணீரோடு மதுவும் கலந்து வைத்துவிட்டுக் காத்திருந்தான் எஜமான்.

உண்டு குடித்து மிக உஷாராகச் சேவல்கள் இருந்தபோது, எஜமான் அவைகளைப் பிடித்துக் கால்களைக் கட்டிவிட்டு எங்கோ எடுத்துச் சென்றான்.

கோவில் வீதியில் அவை சாக்கொன்றினாலான சிறு கூட்டிற்குள் விடப்பட்டன. இரண்டு சேவல்களை வெளியே, ஒன்றின் தலையை மற்றதின் தலையில் மோதி வைத்துத் தரையில் விட்டான் எஜமான்.

சேவல்கள் இரண்டும் சண்டையிடத் தொடங்கின. கொத்துவதும் பாய்ந்து தாக்குவதும் பிடுங்குப்படுவதுமாகக் கோழிச் சண்டை நடைபெற்றது.

பார்வையாளர்கள் சில்லறைகளை வீசிக் கொண்டிருந்தனர்.

சேவல் சோடிகள் மாற்றப்பட்டு சண்டை தொடர்ந்தபோது, எஜமானின் உண்டியல் நிறைந்து கொண்டே இருந்தது.

பூவிலும் தலையிலும் அலகிலும் கொத்திப் பிடுங்கி ஒவ்வொரு சேவலிலும் இரத்தக் காயங்கள். சேவல்கள் களைத்துப்போய்ப் படுத்துக்

கொண்டபோது, எஜமான் அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்று கூட்டினுள் மீண்டும் அடைத்து, உணவிட்டான்.

அந்த உணவை உண்ணமுடியாது களைத்துப் போய்க் கிடந்தன சேவல்கள்.

பேடுவந்து, “எப்படித் தெரிகிறது? என் வார்த்தைகளா எஜமானின் கருணையா?” என்று கேட்டது.

சேவல்கள் களைப்பு மாற உண்ணத் தொடங்கின.

“உனக்குப் பைத்தியமா? பார் எமக்கு என்ன விதமான உணவைத் தந்திருக்கிறார் எமது எஜமான்” என்று பேசிக்கொண்டன சேவல்கள்.

“நாளைய சண்டையில் உங்களைவிட்டு உழைக்க இப்போது உணவிட்டிருக்கிறான். அவனது கருணை உங்களிலல்ல. தனது பண்பெட்டியில்தான்” என்றது பேடு.

“குப்பை கிளறும் உன் பொறாமை எமக்குப் புரிகிறது. நீ போய் விடு” என்று அதட்டின சேவல்கள்.

பேடு நீதானந்தவறாமலும், அமைதியாகவும் சொல்லியது, “மாற்றான் சிறையை சேரலை

என்று நம்பிவிட்டீர்கள். என் சொல் எங்கே விளங்கப் போகின்றது. உங்களை மோதவிட்டுவிட்டு அந்த எஜமான் தன் வாழ்வை வளப்படுத்திக் கொள்ளட்டும் நான் வருகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டுச் சென்று மறைந்தது

நாளைய சண்டைக்கான தயாரிப்பில் எஜமான் ஈடுபடத் தயாராகக் கூண்டருகே வந்து நின்றான்.

தூரத்தே பேட்டுக் கோழி எதையோ முணு முணுப்பது கேட்டுகொண்டே இருக்கிறது. □

முரசொலி
(18, 12. 88)

சுயநலம்

தெருக்கோடியின் குப்பை மேட்டில் செத்துப் போன கோழியின் உடல் கிடந்தது. யாரோ மனிதர்கள் வீசிவிட்டுச் சென்றிருக்க வேண்டும்.

மோப்பம் பிடித்த தெரு நாய்கள் இரண்டு அந்தச் செத்த கோழியைப் பிடுங்கித் தின்றன.

எங்கிருந்தோ இரண்டு வளர்ப்பு நாய்கள் அத்தெருவால் வந்து இக் காட்சியைக் கண்டுவிட்டன.

வளர்ப்பு நாய்கள் தெரு நாய்களைக் கடித்துக் குதறின.

தெரு நாய்கள் ஈடுகொடுக்க முடியாது ஓடி, வெகுதூரத்தில் போய் நின்று மூச்சு வாங்கின.

“மனிதர் அறிவில்லாதவர்கள்” என்று ஒரு தெருநாய் மற்றத் தெருநாயிடம் கூறிற்று.

“நம்ம சாதி நம்மை இப்படிக் கடிக்கும்போது ஏனப்பா நீ மனிதர்களை இழுக்கிராய்” என்றது மற்றத் தெருநாய்.

“நாய் நன்றியுள்ள யிருகம் என்று மனிதன் சொன்னானே, அதற்காகத்தான் அவனை இழுக்கின்றேன். காக்கைகளைப் பார்! சாப்பாட்டைக் கண்ட உடனை கத்திக் கத்தித் தன்றை முழுஇனத்தையுமே அந்த இடத்திற்கு அழைத்துச் சாப்பிடுகின்றது. இந்த நாய்கள்..... நம்ம சாதிக்கு நல்ல பேர் வச்சான் பார் நாயென்று. சாப்பிட்டோக் கொண்டிருந்த எங்களைக் கடித்து வெருட்டித் துரத்தி விட்டுத் தாங்கள் மட்டும் தின்னுதே..... இது சுயநலமில்லையா” என்று கேட்டது.

“தன்னினத்திற்குப் பல்லைக் காட்டி மற்றவர் கட்டு வாவை ஆட்டும் இந்த நாய்கள் சுயநலமிகள் தான்” என்றது மற்றத் தெருநாய். □

சஞ்சீவி

(15.10.88)

சுயம்

அணைக்கட்டின் மீது மாலை வேளைகளில் அந்த முதலை தனது வாயைத் திறந்தபடி கிடப்பது வழக்கமாகிப் போனது.

முதலையின் பற்களில் ஒட்டிக்கொண்ட இரைத் துண்டங்களை ஒரு காகம் தன் அலகுகளால் கொத்தி எடுத்துத் தனக்கு உணவாக்கிக்கொள்ளும்.

இது சில வாரங்களாக நடந்து வந்ததை அந்தக் காகத்தின் சோடிக் காகமும் பார்த்துக்கொண்டே வந்தது.

அன்றும் வழமைபோல முதலையின் திறந்த வாயில் அந்தக் காகம், ஒட்டிய சதைத் துணிக்கைகளைக் கொத்தி எடுத்துக்கொண்டிருந்தது. முதலையின் முதுகில் இருந்த சோடிக் காகம் “நீ நெருப்புடன் விளையாடுகிறாய்” என்று சொன்னது.

துணிக்கைகளைக் கொத்திய காகம் “முதலை எனது நண்பன்” என்றது.

“நண்பனுக்கும் பகைவனுக்கும் பேதம் தெரியாமல் இருக்கின்றாய்..... வீணாக விபரீதத்தை

விலைக்கு வாங்கப் போகிறாய்” என்றது சோடிக் காகம்.

“உனக்கு எல்லோர் மீதும் சந்தேகம் தான்.”

துணிக்கைகளைப் பொறுக்கியபடியே காகம் கூறியது.

மறுநாள் சோடிக்காகம் அணைக்கட்டின் மறு புறத்தில் இருந்தது.

முதலையின் திறந்த வாய்க்குள் துணிக்கைகளைக் கொத்தச் சென்ற காகம் கொத்தத் தொடங்கியதும், முதலை வாயை மூடிக்கொண்டு நீருக்குள் மூழ்கி மறைந்தது.

சோடிக் காகம் “யாருக்குச் சொல்லி அழ” என்றவாறு, துஷ்டரின் சுயத்தை நினைத்தபடி எழுந்து பறந்தது. □

பாதுகாவலன்
(12.8.88)

தீர்ப்பு

பறவைகள் எல்லாம் கூடி நடைப்போட்டி ஒன்றை நடாத்தின. கட்டுப்பாடுகள் எதுவுமின்றி அப்போட்டி நடைபெற்றது.

மயில் எல்லாப் பறவைகளின் சம்மதத்துடன் நடுவராகக் கடமை புரிந்தது. நடைப்போட்டி ஆரம்பமாகுமீடத்திற்கு எல்லாப் பறவைகளும் வந்து சேர்ந்தன. போட்டியில் பங்குபற்றும் எல்லாப் பறவைகளும் சிறகை அடித்துக் கால்களை நீட்டித் தம்மைத் தயார்படுத்திக்கொண்டு போட்டிக்குரிய கோட்டைச் சென்றடைந்தன.

எல்லாப் பறவைகளும் வந்துநின்றபோதுதான் கரிச்சான் குருவி பறந்து வந்து, அந்தக் கோட்டில் நின்றது.

நடுவரான மயில் தனது கடமையைச் சரிவரச் செய்து போட்டியை ஆரம்பித்தது.

போட்டியாளர்கள் நடக்கத் தொடங்கினர்.

மயில் மேலால் பறந்து சென்று வெற்றிக் கம்பத்தின் பக்கம் ஏனைய உதவியாளர்களோடு நிற்குகொண்டது.

எல்லாப் பறவைகளையும் முந்திக்கொண்டு கரிச்சான் முதற்பரிசைத் தட்டிக்கொண்டது.

“கரிச்சான் நடக்கவில்லை; பாய்ந்தும் தத்தித் தத்தியுமே வந்தது” என்று காக்கைகள் ஆட்சேபக் குரல் கொடுத்தன. இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்ற காட்டுக்கோழி காக்கைகளின் கூற்றை ஆமோதித்தது.

ஒரே ரகனையாகிச் சத்தம் வாளைப் பிளந்தது. மயில் எல்லாப் பறவைகளையும் அமைதி காக்கும் படி கேட்டுவிட்டு, “கரிச்சான் வேறுவிதமாக நடப்பதை யாராவது பார்த்தீர்களா?” என்று எல்லாப் பறவைகளையும் கேட்டு நோட்டமிட்டது.

“இல்லை” என்பதுபோல் எல்லாப் பறவைகளும் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டிருந்தன.

“கரிச்சான் அப்படி நடப்பதுதான் வழக்கம்; எனவே கரிச்சானின் வெற்றி நியாயமானதே” என்று மயில், ஊர்ஜிதப்படுத்தப்பட்ட தீர்ப்பாகத் தீர்ப்பு வழங்கியது.

கரிச்சாணைக் கேலியாகப் பார்த்த பறவைகள் இப்போது, தமது கொட்டத்தை அடக்கிய கரிச்சாணை ஒப்பாசாரமாக அன்றி நேர்மையோடு வாழ்த்தின.

□

தேடல்

காட்டுப் பகுதியிலிருந்து மனிதன் ஒருவன் வந்துகொண்டிருந்தான். தோளில் கண்ணிவலையும் கால்கள் சிணைக்கப்பட்ட பறவைகளைத் தாங்கிய காவுதடியுமாகத்தான் அவன் வந்துகொண்டிருந்தான்.

காவுதடியின் இருபுறமும் மணிப்புறாக்களும் கௌதாரிகளும் கால்கள் கட்டப்பட்ட நிலையில், தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. தலை கீழாகத் தொங்கிய மணிப்புறாக்களும் கௌதாரிகளும் அபயக் குரவெழுப்பியவாறு ஆடிக்கொண்டிருந்தன.

அந்தப் பறவைக்குரல்கள் மனதை நெக்குருக வைப்பதாகவேயிருந்தது.

வழியில் இந்தக் காட்சியைத் தரிசித்த வழிப் போக்கன் அந்தப் பறவைகளின் நிலையைப் புரிந்து கொண்டு, “உன்னாலிந்தப் பறவைகள் எல்லாம் சாகடிக்கப்படப் போகின்றனவே, இது பெரும் பாவ மில்லையா?” என்று கேட்டான்.

“இதில் என்ன பாவம் இருக்கிறது. பசிக்குரிய உணவாகும் இரையான இவற்றைப் பசிதானே பலியிட வைக்கின்றது” என்றான் அந்த மனிதன்.

“பசிக்காக நீதானே இந்தப் பறவைகளைப் பலியிடுகின்றாய்? எனவே பாவம் உனக்காகின்றதல்லவா?”

மீண்டும் அந்த வழிப்போக்கன்தான் கேட்டான்.

அவன் சிரித்தான்.

“ஏன் சிரிக்கின்றாய்?”

வழிப்போக்கன் கண்டனமாகக் கேட்கின்றான்.

“ஐயா வழிப்போக்கரே, இதில் பாவம் பழி என் பதெல்லாம் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் ஒன்றுமட்டும் தெரிகிறது. பசியையும் படைத்து பசியோடு மனிதனையும் படைத்தது படைத்தவனின் குற்றமன்றி எனது குற்றமல்ல” என்றான்.

வழிப்போக்கன் சிந்தனையிலீடுபட்டவாறு தேடலில் இறங்கினான். □

தெளிவு

“வாணத்தைப் போல் நான் உயர்வாக இல்
லையே” என்று பூமி அழுதது. ஓடிக்கொண்டிருந்த
காற்று பூமியின் கண்ணீரைத் துடைத்துக்
கொண்டே கேட்டது, “ஏன் அழுகிறாய்” என்று.

“என்னை மிதித்துக்கொண்டே வாணத்தின்
ரம்மியத்தை மனிதர்கள் நிமிர்ந்து பார்த்து ரசிப்ப
தையும் பேசுவதையும் நான் கேட்டுக்கொள்ளுவ
தால்தான் நான் அழுகின்றேன். வாணத்தைப்
போல் நானும் இருந்தால் மனிதர்கள் என்னைப்
பார்த்துக்கொள்வார்களே! அந்தப் பெருமை எனக்
கில்லாமல் போய்விட்டதே என்ற கவலையில்தான்
நான் அழுகின்றேன்.”

வாணம் இறங்கியது. மழையாகப் பொழிந்து
ஓய்ந்தது. பூமி குளிர்ந்தது. செடிகளும் பயிர்களும்
முளைத்துச் சதிராடின.

றோஜாச் செடி ஆனந்தமாக மலர்ந்து அசைந்
தது.

மனிதர்கள் றோஜாச் செடியை நாடி ஓடினர்,
அதன் அழகை ரசிக்கவும் அந்த மலரைப் பறிக்
கவும்.

தென்றல் இதமாக வீசிக் கிளுகிளுப்பை உண்டாக்கியவாறு “இப்போது யார் உயர்ந்தவர் என்று உணர்ந்து கொண்டாயா?” என்று மௌனமாகப் பூயியிடம் கேட்டது.

பூயிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. என்றாலும் வானம்தான் உயர்ந்ததென்ற தன் கணிப்பை மறுதலிக்காமலே மௌனம் சாதித்தது.

தென்றல் பூயியின் மௌனத்தைப் புரிந்து கொண்டு கேட்டது. “வானத்தில் செடிகொடிகள் மலர்கள் என்று ஏதுமுண்டா? வெறும் பாலைவெளியாகவன்றோ இருக்கிறது. உன்னில் எங்கு பார்த்தாலும் வளஞ்சூரக்கின்றது. மலர்கள் மலர்கின்றன. மணிகள் விளைகின்றன. நதிகள் விளையாடுகின்றன. மனிதர்கள் உன்னிடம் பக்தி கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தனை பெருமைகளும் உனக்கு இருப்பதால்தான் அந்த வானமே உன்னைக் குளிப்பாட்டி மகிழ்கின்றது. நீ இருப்பதால்தான் இந்த ஒரு நல்ல பணியையாவது என்னால் செய்ய முடிகின்றது. நீ இல்லையேல்.....வானத்தை.....தேடுவது யார் ..?”

இப்போது பூயியின் சபலம் தெளிந்திருக்க வேண்டும்.

‘ஆம்; வாணம் வெறுமையானது. நானோ...
வளத்தின் உச்சம் ... தென்றல் சொல்வதில்
தான் எவ்வளவு தெளிவு பெற்றேன்!’

தென்றல் வீசிக்கொண்டே நகர்கின்றது.

“ஆ ... என் பெருமைகள் என் உயர்வுகள்
பெருமைகளைத் தெளிவுபடுத்திய உனக்கு நன்றி”
என்று கூறியவாறு ஆனந்தமாகக் கிடந்தது பூமி.

□

பருந்துகள்

வானில் வளைந்து வளைந்து வட்டமிட்ட வாறு “ங்ஙாங்... ன்ஙாங்...” என்று பாடிக் கொண்டிருந்தது பருந்து.

பசி அதிகரிக்க அதிகரிக்க அது மேலே மேலே வானில் உயர்ந்துகொண்டிருந்தது.

வீட்டுக்காரன் கோழிக்குஞ்சுகளின் உடலெல்லாம் குங்குமத்தைக் கொட்டிச் சிவப்பாக மாற்றி வீட்டுக் கோழியையும் குஞ்சுகளையும் மேயவீட்டு வீட்டுத் தன் கடமைகளில் மூழ்கிக்கொண்டான்.

குங்குமம் பூசிச் சிவப்பாகிவிட்ட கோழிக்குஞ்சுகளைப் பருந்து தூக்காது என்ற நினைப்பு அவனுக்கு.

பருந்து மேலே நின்று பார்த்தது தூரதரிசினியை விடச் சக்தி வாய்ந்த அதன் கண்களுக்குச் சிவப்பு நிறமான குஞ்சுகள் குப்பையைக் கிளறிக் கொண்டு நிற்பது, தெளிவாகத் தெரிகிறது.

‘நானோ எனது இனத்தவர்களோ எமது குஞ்சுகளை மரத்தில் கட்டிய கூடுகளில்தானே

வளர்ப்போம். மண்ணில் விட்டா வளர்க்கிறோம்? பாவம் மனிதன். அசலை மறைக்கப் போய் ஆபத்தை வாங்கிக் கொள்வது இப்படித்தான் போலும்!' என்று எண்ணியவாறு, அப்படியே தலைகுத்தி நிமிர்ந்தது.

இரண்டு கோழிக்குஞ்சுகள் அதன் கால்களுக்குள் கத்திக்கொள்ள, வான்வெளியில் மீதந்து, எங்கோ ஒரு மரத்தை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

பாவம் மனிதன்! தனது ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள வேறு வழியின்றி எஞ்சிய குஞ்சுகளையும் தாயையும் கூட்டிற்குள் விட்டுப் பூட்டிக் கொண்டான். □

மேலாதிக்கம்

அது ஒரு தெரு மதில். அந்த மதிலில் ஒரு பல்லி இருந்து தன் வாலைச் சுழற்றி அழகுடன் ஆட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அங்குமிங்குமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த எறும்புகளுக்கும் பூச்சிகளுக்கும் பல்லியின் இந்த வாலாட்டும் ரகசியம் சிடிபடவேயில்லை.

பல்லி தன் வாலை ஆட்டிக் கொள்ளும் அழகினை ரசித்தவாறு, பூச்சிகளும் எறும்புகளும் அந்த ரசனையில் தம்மை மறந்து, கொண்டாட்டங்களில் தம்மை மறந்த சிறுவர்களாக அப்படியும் இப்படியுமாக ஓடித்திரிந்தன.

தனக்குக் கிட்டவாக வரும் பூச்சிகளையும் எறும்புகளையும் பல்லி மிகத் தந்திரமாகப் பிடித்துத் தன் பசியைத் தீர்த்துக்கொண்டிருந்தது. வயிறு நிறைய நிறையப் பல்லி தன் வாலை இன்னும் அழகாகச் சுழற்றிக்கொண்டே இருந்தது.

மதிலின் மேற்புறத்து விளிம்பில் ஒணான் ஒன்று இதைக் கண்டும் காணாதது போல் தன் தலை

யைத் தாழ்த்துவதும், நிமிர்ந்து எம்சி எம்சித் தலையை நிமிர்த்துவதுமாக இருந்தது.

பல்லியின் வாலாட்டல் எப்படிப் பூச்சிகளுக்கும் எறும்புகளுக்கும் சிடிபடவில்லையோ, அப்படியே ஓணானின் இந்தத் தலையாட்டலும் பல்லிக்குப் புரியவேயில்லை.

பல்லி தன்னை மறந்து பூச்சிகளையும் எறும்புகளையும் இரையாக்கிக்கொண்டபோது, ஓணான் மெல்லத் தாவிப் பல்லியைக் கபளீகரம் செய்து கொண்டது.

ஓணானின் மேலாதிக்கத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத பல்லி, ஓணானுக்கு இரையாகிப் போனது.

ஓணான் பல்லியை விழுங்கி ஏப்பமிட்டவாறு, அடுத்த இரைக்குத் தயாராகக் காத்திருந்தது! □

நான்
(தை - 89)

தேவர்களும் அசுரர்களும்

பண்டிதர் ஒருவர் தேவாசுர யுத்தத்தைப்பற்றிப் பிரசங்கம் செய்துகொண்டிருந்தார்.

இளைஞர்கள் கேள்விகேட்டு பண்டிதரைக் கேலி செய்தனர்.

“தேவர்கள் எந்தக் கண்டத்தில் எந்த நாட்டில் இருந்தனர்? அசுரர்கள் எந்த நாட்டில் இருந்து என்ன மொழி பேசினர்” என்று.

பண்டிதரோ நிறுத்தாது பிரசங்கத்தைத் தொடர்ந்தார். இளைஞர்கள் மீண்டும் கேலிச் சிரிப்புச் சிரித்தனர்.

“இருக்கின்ற அணுகுண்டுகளையெல்லாம் செயலிழக்கச் செய்யவேண்டும் என்று சொல்பவர்களே தேவர்கள். அணுகுண்டை உற்பத்தி செய்ய சிறநாடுகளுக்கு உதவும் நாடு அசுரநாடு. அங்கேதான் அசுரர்கள் வாழ்கிறார்கள். எனவே அணுகுண்டை எதிர்ப்பவர்கள் தேவர்கள்; ஆதரிப்பவர்கள் அசுரர்கள்” என்று கூறி நிறுத்தினார்.

இளைஞர்கள் இப்போது சிரிக்கவில்லை. கரகோஷம் செய்தனர். பண்டிதர் மீண்டும் பிரசங்கத்தைத் தொடர்ந்தார். □

மின்மினிகள்

நூழியின் சகல செயல்களுக்கும் மூலமாயிருக்கும் தூரியனின் அருமையை வியந்து மக்கள் போற்றினர். பொங்கிப் படையலிட்டனர். அதைப் போலவே தண்ணொளி தூவும் நிலவீனையும் மக்கள் மதித்தனர். பெளர்ணமி தோறும் விழாக்கள் அநுட்டானங்கள் செய்தனர். இரு கடர்கள் என்று பேரும் திகழலாகியது.

“நாமும்தான் ஒளியைக் கெட்டுக்கின்றோமே. நம்மை யாரும் பொருட்டாக மதிப்பதாக இல்லையே” என்று, மின்மினிகள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து பேசிக் கொண்டன.

“தூரியனும் சந்திரனும் ஒளிர்வதைப் போல, நாமெல்லாம் ஒன்றாகி நின்றால் நமது ஒளியும் மக்களுக்குப் பயன் கொடுக்கும்; மதிமையும் செய்வர்.” சேர்ந்த மின்மினிகள் தீர்மானம் போட்டன.

எல்லா இடங்களிலும் இருக்கும் சகல மின்மினிகளுக்கும் அழைப்பு விடப்பட்டது. எல்லோரும் ஒன்றாகக்கூடினர்.

பகல்வேளை தூரிய ஒளியை எதிர்க்க முடியாதென்ற உண்மை புரிந்தபோது, இரவின் வரவைக் காத்திருந்தனர்.

நிலவின் ஒளியோடும் இவை இணையாக முடியவில்லை.

இருட்டுக் காலத்திற்குக் காத்திருந்து தம் ஒளியைச் சிதறின. அப்போதும் தாரகைகளின் ஒளிப் பொட்டையே வெல்ல முடியாது போயின.

“சே! இந்தத் தாரகையின் ஒளியையே நம்மால் வெல்ல முடியாத போது சூரிய சந்திரர்களை எப்படி வெல்வது?” என்ற கேள்வியை எல்லா மீனினிகளும் தத்தம் மண்டைக்குள் போட்டுக் குழப்பி யடித்தன.

பொழுது வீடிந்தது.

பூமி இவர்களின் வேடிக்கை விளையாட்டுக் களைப் பார்த்திருந்துவிட்டுச் சொன்னது, “மட்டமானவர்கள் எப்போதும் மேலானவர்களைப் பார்த்துப் பரிகசிப்பது வழக்கம். மேலானவர்களே இந்த மட்டங்களை எண்ணிக் கவலைப்படுவதேயில்லை” என்று.

சூரியனின் கதிர்க்கரங்கள் என்றும்போல் பூமியை அணைத்துக்கொண்டபோது, மின்மினிகளால் அங்கு தீற்கவே முடியவில்லை.

“பாவம், மின்மினிகள் தானே!”

உயிர்ப்பு

மின்விசிறி விரைவாகச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த அறையின் சாளரங்கள் அளவோடு திறந்திருந்தன. இதமான காற்று மிதமாக அறைக்குள் அவனைத் தழுவிக்கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் அவன் குழம்பித் வித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவனோ அந்த அமைதியிலும் அமைதியின்றித் துடித்தான். 'இந்த அமைதி என்பது என்ன? எப்படிக்கிடைக்கும்?' அனலிடை வீழ்ந்த புழுவாகி அவன் துடித்தான்.

அவலங்களின் தாக்கம் அவனை அணு அணுவாகக் கொன்றுகொள்ள, அவன் நிலை தடுமாறிக் துடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

சிந்தனை யுகங்களைக் கடந்து வெகுதூரம் ஓடியது காலத்தை முன் நிறுத்தியது. அன்பே சிவமென்ற சிவன், அன்று மக்கள் துயர்துடைக்கக் கூலியாளாக வந்தார். சிட்டுக்கு மண் சுமந்தார். சீரம்படி பட்டார். பன்றிக்குட்டிக்குப் பால் கொடுத்தார். புத்தன் வந்தான். பரிநீர்வாணத்தைப் போதித்தான். யேசு வந்தார். சத்தியம் சொன்னார். நபிகள் கூடச் சகோதரத்துவமுரைத்தார்... இவர்கள்

எல்லாம் அறிவு வளர்ச்சியடையாத காலத்தில் வந்து மக்கள் நிம்மதியடைய மார்க்கங்களைக் காட்டினார்கள்; நிம்மதியாகவும் மனிதன் வாழ்ந்திருந்தான்.

ஆனால் இன்று..... அறிவியல் கொம்பியூட்டர்..... ரொபோவரை (இயந்திர மனிதன்) வளர்ச்சியடைந்துவிட்டது. ஆனால்..... சிவனோ, புத்தனோ, யேசுவோ, நஸியோ யாருமே இங்கில்லை... .. வரவில்லை..... ஷெல் வந்தது... குண்டுகள் வந்தன பீரங்கிக் குண்டுகள், விமானத் தாக்குதல்..... இத்தியாதி இத்தியாதி. எல்லாம் போதாதென்று இரவில் குண்டடிக்க பராக்குண்டு கூட..... சே... ஏ... மானிடமே .. இவை... இவையாவும் எதற்காக உயிர்ப்பிழர்காகவா..... மனித வாழ்விற்காகவா.....? மானிட அழிவிற்காக..... ஆதிக்க வெறிகொண்ட வர்க்கத்தால், உலக அழிவிற்காகப் பெறப்பட்டவையே...!

சிந்தனை முற்றுப்புள்ளியிட்டதுபோல் அவன்கேள்விக்குறியோடு எழுகின்றான்... கண்ணெதிரே அழிவுகளைச் சித்திரிக்கும் படங்களைத் தாங்கிய பத்திரிகைகள்..... மீண்டும் அவனைக் குழப்பிக்கலக்கி அடித்தன.....

‘நான்... நான் தப்பியிருப்பவர்களால், இழந்து போனவர்களை உயிர்ப்பிக்க முடியுமா ...?’

‘இல்லை’ என்ற பதிலை அவனது சிந்தனை விடையாக்கியபோது....

இந்த உடல்.....இருக்கின்ற மானிடர்கள்..... இவைதானே இன்றைய மூலங்களும், நாளை மூலங்களும். இவற்றை உயிர்ப்புள்ளதாக மாற்ற வேண்டும். அதற்கு வழி..... நாளை உயிர்ப்பிற்கு வழி.....

‘போரென்பதை முற்றாக அழித்து விடவேண்டும்.’

சிந்தித்தவாறு அவன் வெளியேறிக்கொண்டிருந்தான். □

உபதேசம்

Uஞ்சாயத்தைத் தேர்வின்மூலம் தெரிவு செய்யாமல் நியமனத்தின் மூலம் தெரிவுசெய்தனர் கிராமத்து அதிகாரிகள்.

நியமனத்தில் ஆங்கிலப் பண்டிதர் ஒருவரும் தெரிவானார். “தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தின் பிரதிநிதியாகத்தான்” அவர் தெரிவுசெய்யப்பட்டார்.

மேடைகளில் பேசுவதற்கு இவர் அழைக்கப்பட்டார். எல்லா மேடைகளிலும் சீதனக்கொடுமை பற்றியும் விதவைத் திருமணம் பற்றியும் பேசி வந்தார்.

கல்யாணத் தரகர்கள் பலர் இவருக்குக் கல்யாணம் பேசிச் சென்றனர். சீதனம் பற்றி யாருமே பேசிச் செல்லவில்லை. பண்டிதருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. ‘மேடையில் பேசுவதில்லை’ என்ற முடிவைத் தனக்குள்ளே நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டார்.

தூரத்துத் தரகர் ஒருவரை அழைத்துச் சொன்னார், “பணச்சீதனம் டொனேசன் தரக்கூடிய இடமாகக் கொண்டு வாரும்; உமக்கும் இரண்டு தரலாம்” என்று.

“நீங்கள் பேசுவதையும் சொல்வதையும் நினைத்தால் சிரிப்பு வருகிறது. பண்டிதர் பேசினால் பேசிமாதிரி நடக்கவேணும்” என்றார் தரகர்.

“உபதேசிப்பது பண்டிதர்களின் வேலை அது எனக்கு அல்ல; ஊருக்கே” என்றார்! □

அமைதி

துரியோதனனின் சபாமண்டபம் அழகொளிரும் குபேரபுரியாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது.

திரௌபதை அழகெல்லாம் இழந்த நிலையில் வீரித்த கூந்தலும் விழிநிறைந்த நீருடனும் வாதிட்டுக் களைத்த நிலையில் சோர்ந்து நிற்கின்றாள்.

நீதிக்காக ஒலித்த அவள் குரல் கரகரத்து ஓய்ந்துகொண்டது.

காமக்கனலேறிய கண்களோடு, மதியிழந்த துரியோதனன் துச்சாதனைப் பார்த்துக் கர்ச்சித்தான், “துர்ச்சாதனா! என்ன பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றாய்? என் கண்களுக்குக் களிகொள் விருந்தளிக்க ஏன் தயக்கம்?”

ஆதிக்க வெறியைக் கோலோச்சியது அவனது பேச்சு.

ஆஹா... என்று ஆவேச மிகுதியோடு திரௌபதையின் ஆடையில் கைவைத்தான் துச்சாதனன்.

“நீதியே நீ கேள், இந்த நீசர்தம் நீட்டுரத்தைக் கேட்க நாதியில்லாச் சபாவா? பெட்டைப் புலம்பலென்றா பீதியுற்றீர்? வீரமிலா நாய்களே!” என்று நாத்துடிக்கக் கதறினாள் திரௌபதை.

“நீதீதேவனுக்குத் தூக்க மாத்திரை கொடுத்தாயிற்று. வா இப்படி.....”

அவள் ஆடையைப் பற்றிய துச்சாதனன் கேலியோடு இழுத்தான்.

அபயக் குரலெடுத்துக் கதறினாள் திரௌபதை. சபதமெடுத்தாள் முடிவாக.

முடிவொன்று முகை விரித்தது. போர்வீதை தெறித்துத் தரையில் வீழ்ந்தது. முளைவிட்டுப் போர்ப் பயிர் சலசலத்தது.

இழுப்பதற்கு இனி ஏதுமில்லை என்ற நிலையில் துரியோதனன், தனித்துக் கூனிக் குறுகி நின்றான்.

மண்ணையும் பெண்ணையும் அடிமைகொண்ட மாமன்னன் துரியோதனன், தன்னையே வசைக்கு அடிமையாக்கி நின்றான்.

‘மண்ணும் பெண்ணும் அடிமையாய்க் கிடந்தால் அமைதி நிலவ முடியாதென்பதை’ ஹஸ்தினாபுரம் பிரகடனப்படுத்தி விட்டது போல், காட்சியளித்தது.

துரியோதனன், வீமனின் கதாயுத்தால் சிதைத்துச் சின்னாபின்னப்பட்டு மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டான்.

ஆதிக்கம் அழிக்கப்பட்டபோது, அமைதி அங்கே உதயமாகியது. □

பேர்போனவர்கள்

அது ஒரு பரிசளிப்பு விழா.

பரிசு பெற வந்தவர்களும் பரிசளிப்பவர்களும் பார்வையாளரும் நிறைந்திருந்தனர்.

விழா ஆரம்பமானது. முறைப்படி பரிசிற்குரியவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொருவராகப் பரிசிற்குரியவர்கள் பரிசுகளைப் பெற்றுச் சென்றனர்.

இலக்கிய விருதுக்குரியவர் ஒருவரின் பெயர் வாசிக்கப்பட்டது

மேடையில் இருந்த பல பேர்போன எழுத்தாளர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். ஏதேதோ மௌன பாசையிலும் பேசிக்கொண்டனர்.

பரிசிற்குரியவர் மேடைக்கு வந்து பரிசினைப் பெற்றுச் சென்றார்.

“பரிசுகள் எல்லாம் ஏதோ ஒரு அதிர்ஷ்டத்தின் பேரில்தான் கிடைக்கின்றது.”

பேர்போன ஒருவர் வயிற்றொரிச்சலை இவ்வாறு காட்டிக்கொண்டார்.

“புது முகங்களெல்லாம் பரிசு பெறுவது அதைத்தான் காட்டுகிறது” என்றார், இன்னொரு பேர்போனவர்.

‘திறமைக்கும் முயற்சிக்கும் பரிசுகள் கிடைப்பதில்லையா...? அப்படியானால் இந்தப் பேர்போன பெரியவர்களெல்லாம் அதிஷ்டத்தால் பேர்போனவராக வந்தவர்கள் தானா?’ பரிசு பெற்றவரின் கேள்வி இது.

தனக்குள் இப்படிக்கேட்டு அந்தப் பரிசிற் குரியவர் ஆச்சரியப்பட்டபோது, அடுத்த மூலையில் இருந்து, “துரதிஷ்டவசத்தால், பேர்போனவர்களைத்தான் நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்று, பரிசு பெற்ற இன்னொரு குரல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது! □

உயர்வும் பணிவும்

இரவின் குளிர்த்தென்றல் சகல ஜீவராசி களையும் தன் ஜில்லென்ற தன்மைக்குள் ஆட்படுத்தி யிருந்தது. இயற்கையின் திருவிளையாடல் அது.

ஒங்கி உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த முங்கில்கூட இந்த இயற்கையின் திருவிளையாடலில் தம்மை மறந்து விடுகின்றது போலும். தம்மை மறந்த களிப் பின் மிகுதியால் முங்கில் வளைந்து சரிந்து சரிந்து பூமியை முத்தமிடுவது போல் குனிந்து பணிந்து நின்றது.

முங்கிலின் அடியில் நின்றிருந்த கோரைப்புல் முங்கிலைப் பார்த்துக் கேலி செய்தது.

“நான் பெரும் பலசாலி, என்னைவிடவும் உயர்ந்தவன் எம்மினத்தில் யார் என்று கர்ச்சித்தாயே, இப்போது தரையை மருவிப் பாதாரபூசை செய்யத் தலைசாய்த்து அடிமையாக நிற்கிறாயே! உனக்கு வெட்கமில்லையா? நான் இப்போதும் சரி எப்போதுமே நிமிர்ந்துதான் நிற்பேன். உன்போல் கோழைத்தனமாகப் பணிபவனல்ல. என்னைவிட நீதான் பலவீனமானவன் என்பதையும் மறந்து விடாதே” என்று வீரகர்ஜனை செய்தது.

முங்கில் சிரித்தது. “உயர்வும் பணிவும் படித் திருந்தாலன்றோ உனக்குப் புரியும். குயில் கள் வசந்த காலத்தில் மட்டும்தான் பாடுகின்றன. மற்றக் காலங்களில் குயில்களே இல்லை என்று கத்தினால் கத்துபவரின் தப்பா குயில்களின் தவறா?” என்று சொல்லிவிட்டு பேசாது நின்றது முங்கில்.

கோரை அகம்பாவத்தால் தலை சிலிர்த்துக் கர்ச்சித்தவாறு நின்றது.

பகல் பிரசவமானது. கதிரவன் உச்சிவானில் நின்று பூமியைச் சுட்டெரித்தான். கதிரவனின் கதிர் பட்டுப் பூமி அனலாய்க் கொதித்தது.

கோரைப்புல் வெயிலின் வெம்மை தாங்காது சுருண்டு தரையில் சாய்ந்து விட்டது.

வெயில் அதிகரிக்க அதிகரிக்க முங்கில் தலை நிமிர்ந்து ஓயிலாட்டம் போட்டது.

கோரை முங்கிலின் உயர்வைப் பார்த்தது. தனது நிலையை எண்ணக்கூடச் சக்தியிழந்து தவித்தது.

முங்கில் கோரையைப் பார்த்தபோது கோரை தன் அறியாமையை உணர்த்துவதுபோலப் பணிந்து நின்றது. □

சிட்டுக் குருவியும் அலைகடலும்

சிட்டுக் குருவியொன்று கடற்கரைப் பற்றைக்குள் கூடுகட்டி, முட்டை இட்டு அடைகாத்து வந்தது. இன்னும் சில தினங்களில் அது குஞ்சாகி விடும் என்ற மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்தது.

வளிமண்டல அழுக்கத்தால் கடல் மீது புயல் தாக்கம் ஏழவே, கடல் அலைகள் ஆர்ப்பரித்தெழுந்து ஒவென்ற பேரிரைச்சலுடன் கரைமீது வழக்கத் திற்கு மாறாகப் பாய்ந்து, எல்லாவற்றையும் அள்ளிச் சென்றன.

சிட்டுக் குருவியின் முட்டைகளும் கூட்டோடு அள்ளப்பட்டுச் சென்றுவிட்டன.

சிட்டுக் குருவி வந்து பார்த்தபோது பெரும் கவலையாக இருந்தது.

கவலை தீரக் கதறிப் புலம்பியது. வெஞ்சினம் பற்றிய சிட்டுக்குருவி “இந்தக் கடலை வற்றச் செய்கிறேன் பார்” எனச் சபதமிட்டது.

ஆண்குருவி சொன்னது, “நீ அறியாமல் உன் வேதனையால் சபதமிடுகின்றாய். புயலின் தாக்கத் தால்தான் அலைகள் ஏழுந்து இப்படி ஆகின.

வீணான விபரீதங்களை விடுத்துப் பேசாமல் இரு” என்று.

பெண் சிட்டுக்குருவி கேட்பதாக இல்லை. பறவைகளை எல்லாம் அழைத்துத் தன் பரிபாஷையில், தன் முட்டைகளைக் கவர்ந்து போன கடலின் கொடுமைகளைச் சொன்னது.

பறவைகள் என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தன.

சிட்டுக்குருவி, “நாமெல்லாம் கடலுள் முழுகி நீரைச் சிறகுகளில் நிரப்பி, வெளியே பறந்து நீரை உதறிக்; கொள்வோம்; தொடர்ந்து இப்படிச் செய்தோமென்றால் கடலின் நீர் வற்றிவிடும். அப்போது கடலார் கொட்டம் அடங்கிவிடும்; குறுகி நிற்பார்” என்று சொன்னது.

சிட்டுக்குருவியின் இந்தப் பேச்சை நம்பிய ஏனைய பறவைகளெல்லாம் ஒருமித்து, “அது தான் சரி”யென்று ஆர்ப்பரித்தெழுந்தன.

நாள் முழுதும் குருவிகள் கடலுள் முழுகி எழுவதும், தூரத்தே சென்று உதறிவருவதுமாகச் செய்து களைத்துப்போயின.

கடலில் எதுவித மாற்றத்தையும் காணமுடியவில்லை.

போர்வை

சமூகத்தின் நிதி சம்பந்தப்பட்ட எந்த நிகழ்ச்சிக்கும் தெரிவுசெய்யப்படும் குழுவில் எப்படியோ அங்கம் வகித்துக்கொள்வார் அவர். நீண்டகால இச்சேவையால் சமூகத்தொண்டன் என்ற போர்வையைத் தானே தனது எடுபிடிகள்மூலம் சூட்டுவித்துக் கொண்டார்.

கௌரவ சேவைகளிலும் நிதி இல்லாமல் செய்யும் நிகழ்ச்சிகளிலும் அவர் முன் நிற்பதற்குத் தயங்குவதும் தட்டிக்கழிப்பதும், ஏனையவரின் கண்களில் அவ்வளவிற்கு எடுபடவேயில்லை.

மணிமண்டபம் ஒன்று கட்டுவதற்கு அவ்வூர் மக்கள் முடிவு செய்தனர். எப்படியோ அந்தக் குழுவின் நிதிப்பொறுப்பாளராக அந்தப் பெரிய சமூகத்தொண்டன் தெரிவு செய்க்கப்பட்டார். இந்தத் தெரிவின்போது அவர் வாயிலிருந்து உதிர்ந்த வார்த்தைகள் வரலாறு காணாதவை. ஒகோ ஆகா என்று பலரின் கரகோஷப் பரிக.

‘அவரது உள்ளத்தில்தான் எத்தனை ஆயிரம் கனவுகள்!’

மண்டபவேலை தொடங்கி விட்டது. ஆற்று நீராக நீதி வாரி இறைக்கப்பட்டது. அரைப்பங்கு உபகரணங்களைக் கொண்டே முழுமையான வேலையையும் முடித்துவிட்டார்.

கணக்கில் மட்டும் முழுமைக்கும் அதிகமான செலவாகக் காட்டப்பட்டது. கூட்டத்தில் கலவரம் தொடங்கிவிட்டது.

“பள்ளிக்கூடத்தில் மோசடி, மாதர் சங்கத்தில் மோசடி, மணிமண்டபத்திலுமா மோசடி” என்று கேள்விகள் சரமாரியாக எழுந்தன.

பதில் சொல்ல முடியாத ஆற்றாமையைச் சுமந்துகொண்டு, கூட்டத்தை விட்டு வெளியே ஓடினார் அந்தப் பெரியவர்.

சமூகத்தொண்டன் பட்டங் கொடுத்தவர்களே அந்தப் பெரியாரின் போர்வையைக் கிழித்துக் கொண்டிருந்தனர். □

மாயமோதிரம்

‘மனிதன் விரும்பியதெல்லாம் கிடைக்கச் செய்யும் அதி அற்புதசக்தி வாய்ந்த மோதிரம் இருப்பதாகவும், தேவையானவர்கள் குறிப்பிட்ட முகவரிக்கு நூறு ரூபா பணம் அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாமென்று’ மஜாலவித்தைக்காரன் ஒருவன் விளம்பரம் செய்தான்.

எண்ணியதெல்லாம் கிடைப்பதென்றால் யார் விடுவார்கள்?

பலர் பணத்தோடு முகவரிகளை அனுப்பிவிட்டுக் காத்திருந்தனர், மோதிரத்தின் வரவிற்காய்.

மோதிரத்தைப் பாவிக்கும் முறையும் அதற்கான அர்ச்சனை தீபாராதனை முறைகளுமடங்கிய குறிப்பு மட்டும் எல்லோருக்கும் கிடைத்தது. மோதிரம் யாருக்குமே கிடைக்கவில்லை.

எல்லோருக்கும் கோபம் வந்துவிட்டது. இருந்தாலும் நேரில் செல்ல வெட்கப்பட்டுக் கடிதங்களை அனுப்பினர், மோதிரம் கிடைக்கவில்லை என்று.

எல்லோருக்கும் மீண்டும் பதில் கிடைத்தது. எல்லாப் பதில்களும் ஒன்றாகவே இருந்தன.

“மாயமோதிரம் மகா சக்தி வாய்ந்தது. அதை அணியத்தகாதவரிடம் அது சேராமலேயே மறைந்து விடும் சக்தி வாய்ந்தது என்பதால், உங்கள் தன்மையை அறிந்து மறைந்துவிட்டது போலும்! உங்கள் பக்குவம் சரியானதும் நிச்சயம் கிடைக்கும்” என்பதுதான் பதில்.

வெளியே சொல்லமுடியாத இந்த ரகசிய ஏமாற்றத்தை யாருமே சொல்ல முன்வரவில்லை.

ஆசான் ஆஸ்தியுடையவனாகி நின்றான்! □

விழிப்பு

தோட்டத்தில் வெயிலில் குளித்து வேலை செய்து அலுத்துக்கொண்ட முனியம்மாள் பாயை விரித்துப் படுத்துக்கொண்டாள்.

முட்டைகள் விழித்துக்கொள்ள முனியம்மாள் உறங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

முட்டைப் பூச்சிகள் அங்குமிங்குமாக ஓடிக் கடித்து அவள் இரத்தத்தை உறிஞ்சிக்கொண்டன. முனியம்மாளின் தலையில் ஓர் முட்டை கடித்தபோது, பக்கத்தே உறிஞ்சிக்கொண்டிருந்த பேன், முட்டையைப் பார்த்துச் சீறியது, “இது எங்களுடைய பிரதேசம், நீங்கள் உங்களுடைய பிரதேசத்திற்குச் செல்லுங்கள்” என்று.

“அறிவில்லாமல் பேசாதே. முனியம்மாள் எழுந்துகொண்டால் இருவருக்குமே ஆபத்து. நாங்கள் சுரண்டல் பேர்வழிகள்; நமக்குள்ளே முரண்பாடு இருக்கக்கூடாது. எந்தப் பகுதியில் நாம் உறிஞ்சினாலும் இரத்தத்தைத்தானே உறிஞ்சுகிறோம்” என்றது முட்டை.

கடி பொறுக்க முடியாத முனியம்மாள் எழுந்து பாயைச் சுருட்டித் தட்டினாள். முட்டைகள் கீழே

வீழ்ந்தன. கைவிரல்களாலும் கால்விரல்களாலும்
 மூட்டைப் பூச்சிகளை அவள் நசித்துக்கொண்ட
 போது, பேன் மூட்டைப் பூச்சிகளுக்காக அநுதாபப்
 பட்டது.

முனியம்மாள் ஈர்வாரீயை எடுத்து அப்படியே
 பாயில் இருந்தவாறு தலையை வாரி இழுத்து,
 கடித்துக்கொண்டிருந்த பேன்களையும் ஈர்களையும்
 நெரித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இப்போது, பேன்களுக்காக அநுதாபப் பட்ட
 யாருமே இருக்கவில்லை.

வலை

ஊரையின் உட்புறத்தில் இருந்த அந்தச் சிலந்தி அங்குமிங்கும் பாய்ந்து பாய்ந்து வலை பின்னியது. இதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற ஏனைய பூச்சிகள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி, ஏதோ குசுகுசுத்தன. சிலந்திக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்ட தென அவை தீர்மானித்து, அங்கு வராத பூச்சிகளுக்குத் தகவலைச் சொல்லத்தொடங்கின.

சிலந்தி தன் வேலையை ஒழுங்காகச் செய்து விட்டு எங்கோ மறைந்து கொண்டது.

சிலந்தியைக் காணப் பல பூச்சிகள் வந்து சேர்ந்தன

சிலந்தியைக் காணவில்லை. வலை மட்டும் காற்றில் அசைந்தவாறு மின்னிக் கொண்டிருந்தது

வலையின் பளபளப்பில் பூச்சிகள் மயங்கிப் போய், அந்த வலைக்குள் ஓடி விளையாட எண்ணிச் சென்று திரும்ப முடியாது தவித்துக்கொண்டிருந்தன.

எங்கோ ஒரு மூலையில் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சிலந்தி, தனது வலையில் வீழ்ந்த பூச்சிகளை உண்ணத் தொடங்கியது! □

சஞ்சீவி

(17.9.88)

கூண்டுக்கிளி

குருவிச் சாத்திரக்காரனின் வீட்டுமுற்றத்தில் கூட்டுக்கு மேலே அந்தக் கிளி இருந்தது. அவனது வீட்டுக்கூரையிலும் வேறு மரங்களிலும் வேறு சில கிளிகள் பறந்து பறந்து தமது மொழியில் ஏதேதோ பேசிக்கொண்டன. “எம்மோடு பறந்து வா... உன் எஜமானன் உன்னை அடிமையாக நடத்துவது உனக்குத் தெரியவில்லையா?” என்றன மற்றைய கிளிகள்.

“நீங்கள் காடுகாடாக அலைவதைப்போல் என்னையும் அலையச் சொல்கிறீர்களா? எனக்குத்தான் பால் கிடைக்கிறது; பழம் கிடைக்கிறது; இருந்த இடத்திலேயே எனக்கு எல்லாமே கிடைக்கின்றதே!” என்றது கூண்டுக்கிளி.

“உன்னை ஏன் அவன் அடைத்து வைத்திருக்கிறான்; உனது சிறகுகளை அவன் ஏன் வெட்டி வைத்திருக்கிறான் என்று தெரிகிறதா?” என்றன ஏனைய கிளிகள்

“என்னிடம் மனிதர்கள் சோசியம் கேட்டுக் கொள்கிறார்களே, உங்களைவிட நான் அந்தஸ்தில் கூடி இருக்கின்றது உமக்குப் பொறாமைதானா” என்றது கூண்டுக்கிளி

ஏனைய கிளிகள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்து பார்த்தன. ஒன்றுக்கும் கூண்டுக்கிளி மசீந்து கொடுக்க வில்லை.

“எதிரியின் அடிமைச் சுகத்தில் இவன் சுகம் காணத் தொடங்கிவிட்டான். இனி காலம் யூராவும் அடிமையாக வாழவேண்டியதுதான்!” என்று விட்டு மற்றக் கிளிகள் பறந்தன. □

முழு

மொளனம்

சீவமரணப் போராட்டத்தில் கிடந்து துடித்துக் கொண்டிருந்த நோயாளி ஒரு டொக்ரரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டார்.

ஆறு சிள்ளைகளின் தாய். “ஐயா, இவளை எப்படியும் காப்பாற்றித் தாருங்கள்” என்று அந்த நோயாளியின் கணவன் இறைஞ்சினான்.

“நான் காப்பாற்றுவேன்” என்று டொக்ரர் உறுதி அளித்தார்.

டொக்ரரின் சொல்லில் நம்பிக்கைகொண்ட அவன் நோயாளிக்குப் பணிவிடை செய்து விட்டு, அவளுக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கிவரச் சென்றுவிட்டான்.

நோயின் பலம் அதிகரித்தது. சுவாசத் தடுமாற்றமும் வலிப்பும் எழுந்து டொக்ரருக்குச் சவால் விட்டது.

டொக்ரர், நேர்ஸ் எல்லோரும் கூடிவிட்டனர். செயற்கைச் சுவாசம் ஒருபுறமும் குளுக்கோஸ் (சேலோன்) மறுபுறமும் ஏறிக்கொண்டிருந்தது.

நியிடங்கள் யுகங்களாகி நகர மறுக்கின்றன.

நோயாளியின் இதயம் துடிக்க அடம்பிடித்து
 ஈற்றில் மறுத்துவிட்டது.

வெளியே சென்றிருந்த அவள் புருஷன் ஓடி
 வந்தான். மனைவி இறந்துவிட்டதைக் கண்டு
 துடித்துக் கதறினாள். “டொக்ரர் நீங்கள் சொன்ன
 தென்னை?”

“மரணத்தை வென்றெடுக்க வழி உண்டா?” டொக்
 ரரின் மனதில் எழுந்த கேள்விக்கு, பதில் “டொக்
 ரரும் ஒருநாள் இறந்து போயவரே ...” எதிரொலி
 யாகி நிறைகின்றது.

மௌனியாக டொக்ரர் எதையுமே பேசமுடி
 யாது வெளியேறினார். □

நான்

இளசுகள்

பலவருட காலமாகச் சிறையிலிருந்த ஒருவன் விடுதலை பெற்று வெளியே வந்தான்.

தன் உறவுக்கார இளைஞரைக் கண்டபோது அவனுக்கு ஏதோ ஒரு குறுகுறுப்பு உள்ளத்தை அரித்துக்கொண்டது; வெட்கம் மேலோங்கியது.

‘அவர்களெல்லாம் நல்லபடி உத்தியோகமும் பார்க்கிறார்கள்.

நான் மட்டும்.....’ சிந்தித்துச் சிந்தித்துக் குழம்பிப்போனான்.

நேராகத் தன்னைப் படிப்பித்த ஆசிரியர் வீட்டிற்குச் சென்றான்.

ஆசிரியர் தன் மாணவனைக் கண்ட சந்தோசத்தில் அருகே அழைத்து குசலம் விசாரித்தார். கதையோடு கதையாகத் தனக்குக் கண்பார்வை பழுதாகிவிட்டதாயும் கண்ணாடியில்லாமல் பார்க்க முடியாதென்றும் பிரலாபித்தார்.

“கண்ணாடியைத் தாருங்கள் பார்ப்போம்” என்று ஆசிரியரின் கண்ணாடியை வாங்கிக் கொண்டான்.

வீட்டில் யாருமே இல்லை என்பதை அப்போதுதான் அவன் உணர்ந்துகொண்டான்.

‘என்னைச் சரியாகப் படிப்பித்திருந்தால் இன்று இந்த நிலைக்கு நான் வந்து சிறைக்குப் போயிருக்கமுடியாதுதானே.’

இப்படித்தான் அவனது சிந்தனை நீண்டது.

கண்ணாடியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டே, ஆசிரியரின் மேசை மீதிருந்த மேசைமணிக்கூட்டை எடுத்துத் தன் சேட்டினுள் வைத்து சாறத்தால் இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டான்.

“கண்ணாடி நன்றாக இருக்கிறது. எனக்கும் பார்வைக் கோளாறு இருக்கிறது வாத்தியார். அதுதான் போட்டுப் பார்த்தனான்” என்று சொல்லி, அவரிடம் கண்ணாடியைக் கொடுத்தான்.

ஆசிரியர் கண்ணாடியைப் போட்டுக்கொண்டு தன் மாணவனை வழியனுப்பி வைத்தார்.

தனது மாணவன் தன்னைப் பார்க்க வந்தது ஆசிரியருக்குப் பெரும் நிறைவைக் கொடுத்தது.

ஆனால் மாணவனோ, தன்னைச் “சரியாகப் படிப்பிக்காத” ஆசிரியருக்குத் தண்டனை கொடுத்து விட்ட திருப்தியோடு சென்றான்!

உண்மைகள்

மாலைத் தென்றல் தன் மென்மையால் நில மகளை வருடியவாறு சென்றுகொண்டிருந்தது.

தென்றல் செல்லுமிடங்களில் ஒருவித இன்ப நிலையின் வெளிப்பாடு. அந்த இன்பத்தின் பெருமையோடு சென்றுகொண்டிருந்த தென்றலின் கண்களில் இருளின் சாயல் தென்பட்டது.

“இருளி! உனக்குக் கருணையென்பதே கிடையாதா? நிலமகளின் உடலை நான் வருடி அவளுக்கும் அவளுடைய குழந்தை (உயிரினங்கள்) கட்டும் இன்பமூட்டும் வேளை, நீ ஏன் இப்படி உன் இருள் முகத்தைக் காட்டிக் கொடுமை செய்கிறாய்” என்றது தென்றல்.

இருள் ஒன்றுமே கூறாது மெல்லச் சிரித்தது.

“நான் சொல்வதை உன்னால் புரிந்து கொள்ள முடியாதபோது நீ சிரிக்கத்தானே வேண்டும். பாவம் உன் கொடுமைக்கு சிரிப்பு ஒரு கேடா?” என்று சினத்துடன் பேசியது தென்றல்.

“என்ன செய்வது? அறிவிலிகளின் அவசரப் போக்கால்தான் உண்மைகள் எப்போதுமே எவரிடமும் சோமுடியாமல் போய்விடுகிறது! இந்தப் பொதுவிதிக்கு நீ என்ன விதிவிலக்கா என்ன?” என்றது இருள்.

“நான் புயலாக மாறிவிடுவேன்” என்று எச்சரித்தது தென்றல்.

“தூயனின் கொடிய வெய்யிலினால்

களைத் துப்போன உயிரினங்களுக்கு, நானே ஓய்வு கொடுத்து இளைப்பாறுதல் செய்கிறேன். நானில்லையென்றால் இந்த உயிரினங்களெல்லாம் எப்போதோ சூரியக்கொடுமையால் அழிந்திருக்கும்; உன் இன்ப வருடலுக்கு ஒரு உயிரினங்கூட இருந்திருக்காது. உனக்குப் பெருமை தருவதே நான்தானென்பதை இனியாவது புரிந்துகொண்டு பேசாமல் போ” என்றது இருள்.

“பூ. இந்தக் கர்வத்தையெல்லாம் உன்னோடு வைத்துக்கொள்; எங்கே உன் வல்லமையை அதோ அங்கே நிற்கும் ஒளிப் பெண்ணிடம் காட்டு பார்ப்போம்” என்று கேலி செய்தது தென்றல்.

வாக்குவாதம் முற்றிவிட்டது.

“நானும் ஒளியும் அக்கா தங்கைகள். நாங்கள் ஓடிப்பிடித்து விளையாடுவதால்தான் இரவு, பகல் என்ற காலப்பகுப்பே வந்தது. இந்த உண்மைகளை யெல்லாம் உனக்குச் சொல்ல உனக்கு யாரிருக்கிறார்கள்” என்று இருள் தன் பிரலாபத்தைத் திசை திருப்பியது.

பூமி பலமாகச் சிரித்தது.

தென்றலும் இருளும் அசந்து போயின.

“நான் சுற்றிக்கொண்டேயிருப்பதால்தான் நீங்கள் சொன்ன அத்தனை உண்மைகளுமே நடக்கின்றன” என்றது பூமி.

அங்கு ஏற்பட்ட நிசப்தம், உண்மைகளை அங்கீகரிப்பது போலிருந்தது! □

சிறந்த உருவகங்களையும் உணர்வினால் ஆன சிறு கதைகளையும் உண்மைகள் என்ற இந்நூல்மூலம் கந்துள்ள ஆசிரியர் வளவை வளவன் அவர்கள், உண்மையில் பாராட்டுக்குரியவரே. முப்பத்தாறு சீரிய படைப்புக்களை அவர் இந்தக் தொகுப்பில் அளித்துள்ளார்.

புறாவும் கிரியும் பல்லியும் ஓணானும் உருவகிக்கப்பட்டுள்ளது போல, மனித நேயம் முகலிய பண்புகளும் பொறாமை முதலிய இழிவுகளும் இங்கு உருவக வடிவடன் வருவது, இந்நூலுக்கு மேலும் ஒரு சிறப்பு.

தமிழின் இனிமையும் சிந்தனையுயர்வும் சமுதாய மேம்பாடும் விடுதலை வேட்கையும் இங்கு எங்கும் ஒளிர் இன்றன. இது ஆசிரியரின் உண்மை இதயத்தின் பிரதிபலிப்பே என்பதை, அவரை அறிந்தோர் அறிவர். அவர் இன்றும் தமிழ் படிப்பவர்; தமிழுக்காகவே உழைப்பவர். சிறுகதை, கவிதைத் துறைகளில் பல பரிசில்களைப் பெற்ற இவரிடம், இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான ஆக்கங்கள் உள்ளன அவற்றையும் தமிழினம் கண்டு களிக்கட்டும்.

— ந.க. பத்மநாதன்